

UNGDOMS
RIMFROST,

AF

SONEN I ÖRNSKOG.

(Adolf Tivars Arwidsson.)

STOCKHOLM,
TRYCKT HOS P. A. NORSTEDT & SÖNER,
1832.

Promemoria till mina Vänner!

En stund förgår, en annan uppgår åter,

Uppå ett ögonblick det andra följer;

Men åren födas utaf ögonblicken,

Och middag blifver, då man under löjen

Sig leka tror med friska morgonstrålen.

Och när ännu af dagens värma dårad,

Man tror sig finna solen i sitt zenith,

Då har hon redan hunnit målets afton,

Och röda skimringen vid horisonten,

Är blott ett minne af den svunna dagen! —

Så är ett menskolif ock blott ett solhvarf,

En flygt emellan morgonen och qvällen,

Der ljus och värma, regn och töcken vexla

I oafbrutna strider med hvarandra!

Vid lifvets morgon, stolt som på en verldsthron,

Står mången yngling, och i solens bana

Upptecknar re'n den väg han ernar följa,

I ljus af strålar ställer han sitt mål;

Ej något är så högt, så oupphinnligt,

Ej någon bragd så stor, ej något konstverk

Så skönt, så rikt, det han ej vill utföra

Och med den eld som brinner i hans hjerta,

Han kraften tror oskiljeligt förenad,

Och verldar han eröfra vill, om lagern

Med jordens snillen djerft i täflan gå,

Och segrande från deras hjessa rycka. —

Af hjertats värma föds ej alltid kraften,

Blott örnevingen hinner solens bana,

De svagare i lägre rymder stadna!

Likväl — då dagen är förliden, qvällen stundar,

Och skymningen sitt dunkla sorgflor breder
 Kring jordens länder, natten uppslår ögat,
 Hur mången blick ej kastas då tillbaka,
 Uppå den sjunkna dagens rika fröjder,
 Och på dess sköna, redan vissna rosor!

Gladt skådar mannen ock tillbaka änn
 Uppå sin ungdoms svunna morgonrodnad,
 Och med en blick, lik Adams uppå Eden,
 Han ser tillbaka på dess många löften.
 Vål har den gäckat månget ideal
 Af fantasiens rika färgspel måladt,
 Och lifvets blomsterhopp det är förskingradt;
 Men dock han önskar att de tider minnas,
 Åt hvilka dikten gaf en högre fägring,
 Då allt var eld och kraft och ungdoms lågor
 I hvarje handling, uti hvarje tanke.
 Han älskar att de rosor återsamla,
 Som han då plockat. — Doften är förgången,
 Försvunnen glansen och det ljusa färgspel,
 Som lifvets vårfläkt spridde öfver dem;
 Men man förvarar dock den vissna krans,
 Som engång, full af vällukt och af fägring,
 Oss skänktes af en dyrkad älskarinna.
 Så älskar mannen de Förgät-mig-Ej
 Ifrån hans fordom morgonfriska dagar,
 Och räcker vännen som med honom delat
 Hans hopp, hans sträfvan för ett högre mål,
 Som också haft en *ungdom* då han *lefvat!*

1. Lifvets Swärmeri.

Glade yngling lifvet njut,
Svärma bort din lefnads stunder,
Älska, drick och hvar minut
Bryt en ros i nöjets lunder!

Märk den sköna flickan der,
Ögat blixtrar, barmen svallar,
Nöjet i sin famn hon bär,
Och till-njutningar dig kallar.

Smyg en blick i hennes barm,
Smyg en suck i hennes öra,
Tryck en kyss på hennes arm,
Det skall dig till målet föra!

Se'n af njutningarne mätt,
Ledsnaden dig fatta hunnit,
Uti skuggan nöjd dig sätt,
Räkna segrarne du vunnit.

8. Hoppet

Se morgonrodnan der vid himlaranden,
 Som med sitt guld vår horisont bestänker,
 I purpurflammor himlarymden dränker,
 Och bådard ljuset för de mörka landen.

Så skimrar bilden af den drömda stranden,
 Der Nornan verklighet åt dikten skänker,
 Och löser trängningen ur stoftets länker,
 Och möter kärleken med rosenbanden.

Du, som i fantasiens trollverld sväfvär,
 Änn på dess lätta vingar eldfull buren,
 Och hänryckt dig hos ömma flickan drömmar;
 Det skall dig till målet föra!

I hoppet se dess blick, der tåren bäfvar,
 Och sannar eden vid din munn besvuren.
 Och verldar du i känslans svindel glömmar!

1874

19. Kärleksguden.

Öfversättning efter Anakreon.

Det var nära midnattstimman,
 När sig Arktos redan vände
 Utmed handen af Bootes,
 Och de dödeligas slägte
 Utaf mödor låg uttröttadt;
 Vid min dörr då Eros stadnar,
 Och uppå dess riglar knackar.
 "Hvem är, sporde jag, som bultar?
 Och mig stör i mina drömmar?" —
 "Öppna! mig då Eros svarar,
 Frukta ej, jag är ett barn,
 Som af regnet blifvit nedblött
 Och i månlös natt gått vilse!" —
 Rörd jag blef då jag det hörde,
 Och min lampa genast tände;
 Öppnar, ser en liten gosse,
 Som på axeln bär en båge,
 Snabba vingar och ett koger.
 Jag vid spiseln honom stälde,
 Och hans händer uti mina
 Värmde, och från ljusa locken
 Vattnet bort med omsorg prässar.
 Men då kölden redan flyktat:
 "Lät oss, sade han, försöka

Denna båge, om törhända

Strängen blifvit slapp af vätan!" —

Nu han spänner och mig skjuter

Midt i hjertat, skarpt som stinget.

Hoppar till i spefull glädje:

"Gläd dig, värd, med mig, han sade,

Änn är bågen oförderfvad;

Men kanske ditt hjerta blöder?"

18¹/₂14.

42. Den första Maj.

Bryt en ros från diktens ranka! —

Vårens kind, den friska, varma,
Glöder mot dig, vinkar fröjder,
Rodnar kärlek och förtjusning.

Ungdom ler från blommans stängel,
Glädje sorlar strida bäcken,
Vällust andas luftens vindar.

Flickans öga, gömdt i häcken,
Söker dig och trånfullt smäktar,
Kärlek henne vestan läspar,
Njutning våren henne hviskar.

Hjertat slår af namnlös oro,
Barmen höjs, och vid en annan

Längtar den att stilla smärtan;
Elden i hvar åder brinner,

Häftigt darrar hvarje fiber.

Skynda dit, sjunk i dess armar,

Sjunk till hennes rosenkinder,

Drick vid hennes rosenläppar

Vårens vällust, livvets nektar.

Rosens dofter fylla luften,

Andas ungdoms kraft och njutning!

Slumra tjust vid flickans hjerta,

Foglars körer gladt dig väcka,

Och dig drill: *Vår och Kärlek!*

45. **Hoppets Ö.**

Det lyser en trollö ur fjerran trakt,
 I solens glittrande strålar,
 Ett moln sin mantel kring stränderna lagt,
 Dess bild i dunklet sig målar.

I evig grönska der fälten stå,
 Och evig ungdom der blommor.
 Dess vårar ej komma, dess vårar ej gå,
 Ej hinner dess fågning sin sommar.

Med guld och perlor dess strand är beströdd,
 Hafsnymfer i vågorna leka;
 Dess grund på röda koraller är stödd,
 Dem glimmande guldfiskar smeka.

Ej stormar der rasa, ej vindens il,
 Dess krafter hvila här roligt;
 Blott vestan med sitt lekande smil,
 Om sällhet suckar förtroligt.

Och ljusa elfvor i skimrande prakt
 Der leka i vällust och gamman:
 Om sälla njutningar, kärlekens magt;
 De hviska så glädtigt tillsamman.

Ej seglaren heliga stranden kan nå,
 Den ingen bränning försvärar;
 Den flyr för hans köl till det fjerran blå,
 Ett eko hans röst blott besvarar.

Och blickar den stundom ur molnets famn,
 Och vännen hälsande finner,
 Då vinkar den glädtigt och säger sitt namn,
 Och hastigt i dunklet försvinner.

På stranden man tvenne genier ser,
 Som troget hvarannan der följa;
 Ej deras öga af glädje ler,
 En eld tyckes hjertat fördölja.

Med bleknad kind den ena der går,
 Ur bröstet suckarne sväfva;
 Ett stilla vemod i anletet rår,
 Och tårar i ögonen bäfva.

Ej fäster jordens glitter hans blick,
 I fjerran blott målet han anar;
 Han Allfaders spejande öga fick,
 Och lysten i dunklet nu spanar.

Och stilla han går vid broderns hand,
 Sitt öga mot stjernorna lyftar.
 Hans suckar fly till de ljusa land,
 Dit hjertats åtrå blott syftar.

Med liflig rodnad uppå sin kind
 Den andra den sörjande stöder;
 I lockarne leker en spelande vind,
 Och branden i ögonen glöder.

Hans hug i den skimrande framtiden står,
 Och glädes åt kommande tider;
 Hans lif är milda förhoppningars vår,
 Han sörjer ej, sällan han lider.

Och hör han uti den blånande våg
 Från fjerran, en röst honom kalla,
 Då klappar hans hjerta, då bränner hans håg,
 Då känner han pulsarne svalla.

Och *Hoppets* Ö det är hennes namn,
 I dunkel du ser henne döljas;
 Och *Aning* och *Längtan*, i skyddande famn,
 Som bröder i endragt der följas.

1875.

51. **Aftonen.**

Ensam en afton jag satt på min bädd, på fädernehällen
 Sprakade muntert en tall, spred ett uppflammande sken.
 Dansande lekte dess lågor i minsta vrå af min hydda;
 Men snart trött af sin lek, mattad dess vinge föll ned.
 Flämtande satt den på härden och blickade sorgsen
 uppå mig,
 Tedde så tydligt för mig bilden af kommande dar. —
 O så, tänkte jag, kanske min flickas lågande kärlek
 Matt uppflämtar engång, slocknar och tändes ej mer!
 Sorgsen och modfäld redan jag såg i töckniga fjerran,
 Dystert mörker och storm hota den gryende dag.
 Qvalfullt jag tänkte de hastade tider af kärlekens
 njutning,
 Och en qväfvande suck bröt ur mitt plågade bröst! —
 Hastigt ett knackande ljud på dörren nu störde min
 dvala:
 Och i min öppnade famn lågande flickan jag slöt.
 Fruktande flögo dess blickar kring halftförskummade
 hyddan,
 Ömt hon en frågande blick spanande fäste på mig.
 Häftigt jag prässade henne intill mitt glödande hjerta,
 Höljde med kyssar dess munn, kinder och klappande
 barm.
 Matt hon sänkte sitt hufvud, och hvilade mildt mot
 min axel,

Och en brännande fläkt smög under flämtningen fram.
 Trånande steg hennes öga till mig och sjunkande sade:
 ”Blott uti skymningens stund kärleken njuter sitt lif?”
 Amor i krets med hundrade glittrande små Amoriner,
 Kring oss flögo i dans, söfde i slummer oss in.
 Med sin vinge han fläktade ut den eld, som på hällen
 Ännu glimrade matt, bild af den njutandes lif.
 In genom fönstret nu log blott Luna och gladdes åt
 festen,
 Då i min lyckliga famn tjusande flickan hon såg. —
 Men — från min brännande mun re'n flög den sprit-
 tande tärnan,
 Njutningens minne hon slöt uti en saknande suck.
 Böner förgäfves voro, förgäfves böner och bannor,
 Nu till sin spejande mor smög hon sig fruktande
 hem. —
 Ensam jag åter med saknande hjerta uppfläktade elden,
 Som i en salig minut slocknat till kärlekens fröjd.

1875.

52. **Mötet.**

"Under kronan af linden, i dunklet af skuggande
 grenar,
 "Der i mitt lågande bröst kärleken tände sin eld!" —
 O! så lydde din hviskning, då, sluten af spanande
 ögon,
 Du i din älskares blick läste en långtande bön.
 Här re'n fåfångt 'en timma jag väntat, en evighets
 timma,
 Dig, som ej en sekund änn undan kärleken ryckt.
 Har din vakande moders blick, eller anande vänners
 Nekat att möta din vän, hindrat din flykt i hans
 famn?
 Har en spejande granne dig sett, och skrämt dig
 tillbaka,
 Eller en kantig sten hatande sårat din fot? —
 Hvisken mig vindar, hvar är min flicka, hvar dväljes
 så länge,
 Från sin älskares bröst tjusande tärnan i dag?
 Sorla du bäck, såg du ej dess blick, då, flygtig i
 dalen,
 Uti bugter du hit sprittande lekte dig fram?
 Såg du, bland blommor som omge din strand, ej
 någon som ensam
 Glödde af himmelsk eld, log med ett englabehag?
 Låt mig din spegel se, har du ej en lågande stråle,
 Der hennes öga sig sett, speglat sitt flammande ljus?

Mörk du änn är, ej dina kristaller skådat min flicka,
Återskenet ej har du af dess anletes prakt! — —

Minnen af tider! då sällt omsluten af kärlekens ar-
mar,

Uti en vakande dröm, tiden i trollbilder flög,
Då blott uti ett *nu* all tid bortdog, och naturens
Pulsar domnade bort, lifvet glömde sitt lif!

Återkommen till mig, och uti en trollande prisma,
Skiftande leken för mig ilande tidernas färg!

Här i helig skymning af vårfriskt doftande lindar

Kärleken tände sin eld, firade glädtigt sin fest.

Blomman hon plöckat, att sira sin barm till landtliga
festen,

Med sin bedjande blick blef då min talande tolk.

Häftigt jag slog min arm kring det veka lifvet och
kyssen

Eldigt på hennes munn brann i en evig sekund.

Hon läraktig, prässade mig emot klappande hjertat,

Återgaf mig min kyss, hundrade gaf mig igen.

O! detta eviga språk vi förstodo, fast orden oss tröto,

Ögats talande språk, kyssens värtaliga svar.

Hundrade aftnar den blygsamma månan i lekande
löfven,

Sett vår lycksalighets Maj blommande dofta kring oss,

Äfven i afton hon troget vakar och väntar på festen,

Att ej störa vår fröjd, döljer i molnen sitt ljus. — —

Bort, J minnen och drömmar! der kommer min lågan-
de flicka:

Snart vid dess klappande bröst njuter jag verkligt igen!

54. **Mid en Smälthytta.**

Re'n på afstånd ljuder
 Det vilda vrålet
 Af gnislande bälgar,
 Likt från jordens hjerta
 De evigt osaligas
 Gräsliga klagan,
 Då bland prässade suckar
 Den eviga plågan,
 I ångstens midnatt,
 Utbrister i verop.

I dunster af svafvel
 Och osälla ångor,
 Här sväfva de män,
 Like svarta furier;
 Och brinnande sjöar
 Af hårda metallen,
 Der strömma och flamma,
 I skiftande eldar
 Med lekande färgor.

Här verka i nattens
 Hemska mörker,
 De bannlyste söner

Som ur moderne barmen,
 (Den kalla, den hårda,
 Som aldrig än klappat
 Med moderlig värma
 Mot barnets bröst)
 I brinnande lek
 Locka den giriga,
 Snikna metallen.
 I glödande ugnar
 Af eviga eldar,
 Slappas stenens
 Okufvade hårdhet.
 Med tvingande kraft
 Häfvas de verktyg,
 Som i brådstörtadt fall
 Smida ur blocket
 Det mjuknade ämnet.
 Likt plågade ormen
 Krökes på städet
 Under väldiga slag
 Det gråa jernet.

Likså ställes att verka
 I jordens hjerta
 De dolde, de svarte
 Evige krafter;
 Då skaparens vink
 Gaf solen dess öga,
 Jorden dess grönska,
 Och dagen vaknade

Munter och glad
 Vid jordens barm.
 Ner i dess toma
 Mörka sköte
 Hvälfvas de hjul,
 Tjutande, vrålande,
 Drifne af urkraftens
 Brusande ström.
 Af de vilda slagen
 Hårdas jordens kropp,
 Formas dess yta.
 I eviga strömmar
 Rinna de eldar,
 Bränna och smälta
 Den stela materiens
 Gamla tröghet.
 Bland svafvel och dunster
 Sväfva de andar
 I jordens inre,
 Dem urkraften stält der
 Att tjena uti dess
 Mörka verkstad. —

Så arbeta de krafter
 I jordens barm;
 Men när dessa domna,
 Strömmarne tröttna,
 Och eldarne slockna,
 Och skräckfulla andar
 Ej mera arbeta

Med svarta händer
 I naturens hjerta;
 Då fryser jorden,
 Och gamla materiens
 Eviga tröghet
 Hvilar med stirrande,
 Skefvande blickar,
 På den sköna naturen,
 Som ur gudomens barm
 Af verldskraften lossad,
 Nu återsjunker
 Till det döda, mörka,
 Stelnade intet.

18²⁸/₃ 15.

56. **Hættil Okristen** *).

Den nattliga stormen kring fjellarne hven,
 I dunkel hög gångar kâmpen allen.
 Mång vapen hänga på mossig vägg,
 Dem frosten betäcker med snöhvitt skägg.

Från sköldarne hördes en underbar klang,
 Och hjelmen af sällsamma toner sang,
 Då fattar den gamle sitt starka svärd,
 Och hälsar de gudar, som han var lärd.

Och lyfte så harpan på senig arm,
 Och tryckte den häftigt mot kâmpabarm.
 Från strängarne mäktiga toner utgå,
 Med darrande röst qvad kâmpen nu så:

Hell eder i alle
 Valhalla gudar,
 Som lust finnen
 I vapenbrak
 Och kâmpadater!
 Hell eder i alle

*) Gick i sin grafhög tre år före sin död, för att ej blifva tvungen till dop och kristendom.

Starke, mächtige,
Som hälsat kämpen
Vid vapenklang,
I fordomtima!
Då högt som fjellen
I Norden kalla,
Med egna gudar,
Än stod Svithiod
Stolt och mäktigt.
Då Oden, den höge,
Och Asa - Thor,
Den store, väldige
Bodde i Norden,
Och bland oss gästade
I stridens dust. —
Högt stod då Manhem!
Då var svärdet
Manns bane,
Ej pojkafröjd!
Kämpen drog det
Med mannamod,
Och midt i tunga
Fiendeskaran
Stod han lugn och stark,
Och log så kall
Åt faran den svarte.
Och då ludrarnes skall
Dånande hördes,
Då brann hans blod,
Då svälde hans bröst,

Och i hvar ton
 Han röster hörde
 Af segerrike
 Valhalla gudar.
 Såg han blod rinna,
 Då tänkte kämpen:
 Som rosen den friska
 I morgonglans,
 Så blommar dess namn
 I evigt minne,
 Hvars hjerteblod färgat
 Den kalla Nordens
 Bleka rosor.
 Och hög är lotten,
 Att dö för svärdet,
 För Manhems frihet
 Och fädrens tro!

Då kändes kring världen
 Det väldiga Svithiod.
 Vid namnet blott
 De veklingar darra
 På vestanvåg;
 Ty ludet var Göthens
 Hvälfda bröst
 Och senig hans arm.

Men de kommo
 De fremmande männer,
 Med nya gudar;

Likt vekliga qvinnor
 I hvita mantlar.
 De kommo som barn
 Och männer sig kalla;
 Men ännu aldrig
 En nordens man
 Dem hälsat sin like.
 Än aldrig de druckit
 Tvemannahorn,
 Med kraftfulle män,
 Ej brynja de sett,
 Ej sköld de burit,
 Ej svärdet rammat!
 Och de kalla sig män!
 Hvilka likt qvinnor,
 Med ynkeligt låt,
 Och höjda knän,
 (Så gör ej mannen)
 Från himlen kalla
 Ned sina gudar,
 Dem aldrig de sett.
 Och dessa gudar!
 Som finna behag
 I vekliga böner.

Så gjorde ej Asa
 Åldrige gudar.
 Då fordöm i stridens
 Buller och larm;
 Bland pilar och svärd,

Och strömmar af blod,
 En Nordmanna kämpe
 Stod manlig och stark,
 Och ropte med åskans
 Dånande röst,
 På Thor och Odin,
 Och de gudar alla,
 Då straxt de stodo
 Höge, reslige,
 Som skyväxt tall,
 Med sköld och lans
 I fiendeskaran.

Nu lemna de oss
 Ett vekligt slägte;
 Ty icke de lyssna
 Till qvinnoröst,
 Och föga de akta
 Barnalek.

Ensam dock trogen
 Fädrens tro,
 Är jag re'n gången
 I gråan hög,
 Till de gamle andar.
 I tretal af år
 Jag lefvat re'n här,
 Och mig besöka
 Svithiods gudar!
 Ej ser jag här långa,
 Sida mantlar,
 Qvinnolekverk,

Ej röda kors;
 Men sköld och hjälm
 Här klinga så ljufligt,
 Som Valhalls harpor.
 Här gå de gudar!
 Om Valhall de språka,
 Om Einheriar alla,
 Som der sitta! —
 Snart får jag dricka
 Med dem i Valhall,
 Snart får jag språka
 Med dem i Valhall,
 Om qvinnoslägtet,
 Som nu bebor det
 Gamla Svithiod!
 Ja snart jag dem hälsar
 Med kämpahandslag,
 På nordmannavis,
 Som en öfrig man
 Af gamle stammen!

Så qvad den gamle. — Med sorglig klang
 Och afskedssuckar nu strängen sprang;
 Ned vid hans sida hans harpa skred,
 Och döden sin färg kring pannan spred.

Med mattad hand på svärdet han slog,
 Och lugnt mot de vinkande gudar log.
 I harpans sakta hviskande ljud,
 Om kämpalif språkade Valhalls gud.

58. **Rosen och Liljan.**

Två blommor de sutto i stilla qväll,
Med doftande kronor på stupande häll;
Intill hvarandra de lutat sin famn,
Och *Rosen* och *Liljan* så är deras namn.

Och klippan sig krökte mot darrande våg,
Der speglad sin skrofliga kind han såg;
Med grönskande mattor dess topp var betäckt,
Der blommorna svalkas af vindarnes fläkt.

Små fjärillar stimma i yster dans
Kring dem i en skimrande, lefvande krans;
I tusende färgors praktfulla lek,
De reta dem med sitt kärliga smek.

Och vårvindar svärma med vällustig fröjd,
Och sjunga om glädjen och njutningens höjd;
Så vällustigt döfvande är deras magt,
Bland vallmo de föddes och rosornas prakt.

Och Necken med sjögröna lockar der går,
Och sakta den gyllene harpan slår;
Han sjunger om svalkan i hafvets djup,
Och tonerna simma till blommorna upp.

I suckar med sällsamt darrande ljud,
 De tala till hjertat ett underbart bud:
 Hur sällheten, åtrån och aningen lik,
 Blott lefver i sångens och vågens musik.

Och blommorna lyftade kronorna små,
 Och fäste sitt öga på himmelens blå;
 I hvarje fiber en längtan brann,
 Som målet i blånande böljan fann.

Snart sänkte *Liljan* sin blick så varm
 Och fäste den fromt i sin kyska barm.
 Den häftiga åtrån, i hjertat dog,
 Med stilla fröjd blott anletet log.

Med klappande hjerta och lågande kind
 Inandades *Rosen* den doftande vind;
 Dess längtan sväfvat åt djupets blå,
 Till huldrika systemen hon talade så:

"Ack, syster! ack, syster! ett mäktigt begär
 Mitt längtande, klappande hjerta nu snär,
 Af anande vällust bäfvar mitt bröst,
 Det åtrår blott njutningens svalkande tröst."

"Du hör ju de lockande toner, som gå
 Från Neckens harpa på vågorna blå;
 Han sjunger om svalkan i böljornas svall,
 Om kärlek och njutning i strömmarnes fall."

"Mig

"Mig kyssa små fjärlars dansande tropp,
 Och väcka så kärlekens längtande hopp.
 Om vällust hviskar ju vindens smil;
 Men alla de flykta som stormarnes il."

"O! låtom oss sjunka i vattnets barm!
 Dess fann är så vällustigt svalkande varm.
 Till skummande bölja och brusande våg,
 Dit längtar mitt hjerta, dit bränner min håg!" —

"O! Syster, tro ej dess bedrägliga röst,
 "Förförande sveket bor blott i dess bröst.
 "I vågornas hvirflande, stormande svall
 "På seglaren väntar döden, så kall."

"Väl spelar der vågen i lockande lek,
 "Och kallar med ystert och retande smek;
 "På djupet se'n djerfva seglarn hon fått,
 "Är döden dess säkra, osvikliga lott." —

"Nej syster! du hör ju den himmelska ton,
 Som rycker mitt hjerta med magt härifrån,
 På gungande bölja, i svallande sjö,
 Blott der vill jag lefva, och der vill jag dö!" —

Nu slöt den hulda med grönskande arm,
 Sin darrande syster till stilla barm.
 Dess pulsar saktare började slå,
 Högtidligt steg ögat mot himmelen blå.

Der nedsteg solen i rosenbad,
 Beprydd med fuktiga perlors rad,
 Och aftonrodnan på himmelens sky,
 Stod kysk, som rodnande brudens hy:

Så klar och ren, som *Kärleken* är,
 Då eldad af längtande, milda begär,
 Hon svalka söker i njutningens hamn,
 Men räddas i *Oskuldens* huldande famn.

181115.

69. Morgonen på Mafsstranden.

Öfver fästet nyss steg Solen,
 Klarögd, höljd i purpurmantel,
 Och dess silfverpanna prydde
 Stolt ett diadem af perlor,
 Födde af dess egna strålar,
 Då, med outsäglig längtan,
 Ögat flammade ur bädden,
 Molnets skumma rosenläger,
 Och med hulda fadersblickar,
 Hälsade den unga dottren,
 Friska, grönskande naturen.
 Sorg på hennes panna bodde,
 Flor betäckte friska kinden,
 Under nattens mörka välde,
 Som, i ständig strid med ljuset
 Slutet uti kalla armar,
 Solens glädtigt muntra dotter.
 Nu vid hennes första strålar
 Spritter utur mörka famnen
 Eldiga och sköna bruden,
 Ilar glad till varma hjertat,
 Af sin älskare, den unge,
 Återfödde ljuse Dagen.
 Tusen kyssar på dess läppar
 Brinna flammande, och tyda
 Hennes längtan och hans oro.

Hela jorden deras möte
 Firar med en stilla andakt,
 Foglars körer sammanstämma
 Uti milda bröllopsånger.

Hafvets silfverklara yta,
 Änn af vindens lätta anda
 Icke krusad, stilla speglar
 Himlahvalfvets blåa höghet,
 Och ett oförklarligt vemod
 Talar ur dess vida spegel:
 "Evigt ser jag samma cirkel
 "Utaf död och lif omvexla;
 "Evigt hör jag samma toner,
 "Ur naturens inre ljuda,
 "Hvad i dag är dödt upplefver
 "Snart ånyo, och en morgon
 "Har det åter och en afton.
 "Hvar är gränsen satt för lifvet?
 "Hvar ses dödens landamären?
 "Lif och död tillsammansjutas
 "Till en enhet; öfvergången
 "Ho förmår väl den utstaka?
 "Svara sol på mina frågor.
 "Tyd natur ditt eget diktspråk!
 "Tusen år jag eder speglat,
 "Tusen år jag eder frågat;
 "Ännu saknar jag dock svaret.
 "Röster hör jag, tal förnimmer,
 "Men en tolk att dem förklara,

"O, hvi nekas den min längtan?

"Eller finnes ingen formel,

"Att besvärja hemligheten?"

Så den stilla sakta talar.

Men uti mitt hjerta ljuder

Återklangen af dess suckar. —

Ho skall lösa lifvets frågor?

Och naturens dolda gåta,

Ho förmår väl den uppfatta?

Dock — jag känner ock dess nyckel.

Konsten blott och *Religionen*

Tyda detta egna trollspråk,

Som ur verldens dikter talar,

Uti underbara toner.

18^o16.

70. **Märan.**

Allt är i ordning!
En dunkel lampa
Flämtar på bordet
Och sprider en blånande låga.
Omkring den stå många
Menniskoskallar,
Som ur djupa,
Ihåliga, toma ögon
Se mig an med kärliga blickar,
Och menniskotänder
Kring golfvet jag strödde;
Och färska droppar
Af qvedebarnets blod,
Jag, andarne manande,
På behöriga ställen
Utspilt med omsorg.
Tre dofta vid porten,
Att andarne kalla,
Och menskorna bjuda
Hädan att vika.
Tre föllo på trappan,
Tre vid tröskeln.
De nio äro,
Och nio, i konstig trollring,
Kring hufvudskallarne

På bordet jag fästat. —
 Så är då allt redo!
 Min röda tröja
 Med ormskinns bräm,
 Och draketänder
 Till knappar hvita!
 Min svarta mössa
 Med björnklor
 Och multnade människoben! —
 Hu!
 Nu tolfslaget dånar i tornet,
 Och vindarne gnissla
 I de öppna sprickor
 Af min gamla hydda.
 Och ugglor och ufvar
 De tjuta, och klappa med vingarne
 Mina gamla, skramlande fönster,
 Liksom visste de
 Af andars resor
 Och deras samqväm
 Hos mig i natt.
 Det sjuder i ugnen.
 Af malört och ormfett
 Med björnmärg
 Och nässlör och stinkande bolmört,
 Med spindlar och grodor
 Och annat godt,
 Jag kokar en soppa
 Till gästernas pläging.

Blott kryddor der fattas och saltet.
 Sju droppar blod
 Af en mannamördare,
 Tre klyfter hvitlök,
 Och nio bitar
 Blånande alun. —
 Nu fram med min trollstaf!

"Astaroth, Mangoth!

"Er öfverstar båda

"Och edra tjenare,

"Jag alla befaller!

"Upp! — utur hålan

"I jordens hjerta,

"Der J nu bon!

"Till mig, till mig!

"Jag eder befaller

"Med trollopspans kraft,

"Och stafvens treuddiga tecken!

Mitt hufvud svindlar.

Hvad ser jag der borta?

Allt hvimlar i yrhet och sus!

Mitt hufvud faller

Ned mot min axel.

Stimma i hjernan blott

Andar och spöken,

Stora och resliga,

Små och behändiga? —

De

De dansa och hoppa,
 Och svänga i ringar.—
 Se dem, se dem! —

Nej! i jorden, i jorden,
 I dess hjerta dem alla jag skådar.
 Hon öppnar sig. — Se! —
 Hon klyfves, likt krossade ägget,
 Och svart är dess inre.
 Ha! eldar der brinna
 I flammor, blåa och gula:
 Der brinner svafvel,
 Der dryper tjära,
 Der sprakar och fräser som krut!
 Se! — de många, de många
 Svarta andar,
 Och Astaroth
 I spetsen för dem!
 Hvert fika de alla så skyndsamt!

Hu!

Jorden skälfver och hvälfver!
 Det gnistrar, det blixtrar!
 Brinn jord, brinn berg!
 Timmermansveden räcker till.
 Hvem kommer, hvem kommer? —
 Hvad de ila!
 Hvad de smila!
 Hvarthän? Hvarthän? —

"Vi komma, vi komma,
 Vålnader, gastar,
 Andarnes släkten,
 Nattens mäktiga barn,
 Till dig, till dig!
 Du väckt oss ur slumren,
 Och midnatts dvalan,
 Och kallat med döfvande balsam,
 Och trolspråk och ringar
 Och döder mans blod,
 Och människoben!
 Hvi besvär du?
 Hvad begär du?
 Tala dristigt!
 Svara säkert!" —

Ve! Ve!

Hvilken uppsyn! hvilka ögon!
 Ilskan lyser genom löjet!
 Hvad har jag väl gjort?
 Af hvem begärte jag bistånd? —
 Helige Gud, och mildaste Krist!
 Fräls mig från djefvulens snaror och list! —

Med korset jag manar
 Er andar alla,
 Flyn hän, flyn hän!
 Den döpter är
 Med helgadt vatten,
 Och vigd med heliga
 Korsets tecken,

Ej hörer till djefvulens
 Magt och rike!
 Bort, bort, J onde
 Andar och spöken! —

De äro hän, de vilde andar alla!
 Ej nånsin med en konst den Gud förbjudit,
 Jag vill dem mer hit upp till ljuset kalla.
 Mig, Herre, styrk i kristlig ödmjuk trohet,
 Att dessa fiender ej mer mig locka!
 Lömsk är den magt, som vill med mörkrets funder,
 Till trots för Herran spana ut hans under.

18^x°16.

71. *Forsen.*

Jag brusar sedan mång tusende år,
 Men icke min kraft eller styrka förgår.
 Min lefnad förflyter i kamp och i strid,
 Jag blöder väl jemnt; men ej mattas dervid.

Min fader omätliga blårymden är,
 Och molnet min moder man kalla plär.
 Med stjerniga ögon de blicka hit ner,
 Och vinka så glade då till dem jag ser.

När Allfader fordom sitt öga uppslog
 Mot gryende verlden, och guldtåren log,
 Af ögats blå då föddes min far,
 Och tåren min moders vagga var.

Ifrån min moders leende kind
 En rosendagg spriddes i morgonens vind;
 De skimrande perlorna samlade sig
 Vid bergets fötter, och födde så mig.

I friska källor de träffades då,
 Som jordens ögon, klara och små.
 Mång fjäril lekte vid deras rand
 Och plockade smycken ur gyllene sand.

Och tusende blommor, i skiftande drägt,
 Vid källan hälsas vid vindarnes flägt;

Och luta så gerna små kalkarne ner,
Och hvar en så huldt emot spegeln ler.

”Då verlden så praktfull här kring mig jag ser,
”På långa resor jag finner långt mer!”
Så sagdt. — Re'n smyger den sprittande sig
Från blommiga hemmet, slingrig och vig.

Små vattupilgrimer vi nu på vårt tåg
Snart möttes, förente vår sorlande våg;
Och stimmade glade från strand och till strand,
Att söka nöjen i fremmande land.

Mång grönskande åker och praktfull äng,
Der blommorna bäddat sin doftande säng,
Vi genomlupo med lek och med dans,
Och plockade mången strålände krans.

Så ilade tiden med glädje och fröjd,
Men hjertat var tomt, och själen ej nöjd.
Ej tysta källans fridsamma ro
Hos irrande flyktingen mer ville bo.

Vi flera vänner församlades snart,
Och störde vår väg med stormande fart.
I stora floder nu hvälfde vi fram,
Och svällande vågen ur hjertat samm.

Försvunnen var glädjen och nöjenas tröst,
Ej hörde vi mer deras kallande röst.

Ej blommorna blickade ned på vårt tåg,
Och färilar ej speglade sig i vår våg.

Och kall blef brodern, som med mig nu går,
En vänlig hälsning så sällan jag får,
Han svallar förbistrad sin ängsliga stråt,
Och skrämmer nejden med brus och med låt.

Så flyktade glädjen de missnöjdas bröst,
Som lydde det flyktige ombytetts röst.
Nu ledsen jag häfver och stormar mitt lopp,
Och brak och förstöring är nöjenas hopp.

Och möta mig klippor och trånga pass,
Då ryter min röst både skrålig och hvass,
Jag skummande störtar mig öfver dem ner,
Och hoppar af glädje då fraggan jag ser.

Så kastar jag åter mig ner till min bädd,
Och ler åt jorden skakad och rädd,
Och samlar så nya krafter och mod,
Att slunga och häfva den tunga flod.

Men stundom ett vemod griper min håg,
Och stilla jag för min slingrande våg;
Ej störtar jag fram, ej fradgas jag då,
I sakta svallningar böljorna slå.

Med gyllene harpan på smidig arm
Sig strömkarlen reser ur vågens barm,

Från böljornas brus och till himmelen blå
Hans fuktige ögon längtande gå.

Då lyssnar jag glad till hans strängaspel,
I toner han gjuter sin klangfulla själ,
Hans anslag genljuda emot min barm,
Som klappar mot hällen och flämtar så varm.

Och mången afton då solen ler
I gyllene strålar från himmelen ner.
Då leker han lustigt med tonerna mång,
Och lär åt stranden sin klangrika sång.

Så stämmas mitt sinne från brus och från dån,
Jag sakta svallande flyr derifrån.
En häftig längtan bränner mitt bröst,
Ej lemnar mer skummande bullret mig tröst.

Till gränslösa rymden dit bränner min håg,
Att blandas i hafvets oändliga våg,
En droppa jag der är i skaparens hand,
Och svinner der bort, som ett korn i sand.

Dit störtar, dit skyndar med ilande hast
Min bana, ej hålla mig hinder mer fast.
Och derifrån är vägen ej lång till min mor,
Dit upp, der i blåa himlen hon bor.

18^t 16.

74. Amor i Norden.

På Kypros hos sin moder
 Satt skälmska gossen Amor.
 Hans fackla hade slocknat;
 På pilar tomt var kogret.
 Bland myrten och bland lotos,
 Bland doftande jasminer
 Han skalkades och lekte.
 Med kransen kring sin tinning,
 Af rosor och af vallmo
 Han speglade i källan
 Sitt lilla, skälmska anlet.
 I gräset gömd han finner
 En pil; han denne smyckar
 Med rika, friska rosor.
 "Med blommor prydd, ej bränner
 "Ditt sår så skarpt i hjertat." —
 Hans moder honom bannar:
 "Är Amors välde utdödt
 Kring hela vida jorden?
 Hvi leker han med rosor,
 Med lotos och med vallmo,
 Han som så gerna lekte
 Med unga, muntra flickor?" —
 Hon sade; men han svarar:

" Utaf

"Utaf min fackla antänd
 "Re'n hela jorden flammar." —
 "Der upp i höga Norden,
 "Hon talar, der bland isberg
 "Ej kännes än ditt välde." —

Straxt Amor facklan tände,
 Med pilar fylde kogret.
 Men upp till Norden anländ,
 Med perlor utaf rimfrost
 Hans lockar pryds af kölden,
 Och för dess välde darrar
 Den lille, spåde gossen.
 "Här upp bland höga fjällar,
 "Bland drifvor och bland snöberg,
 "Här fryser sjelfva Amor,
 "Ej kärleken här trifves." —
 Så sagdt. — Han facklan vände
 Att släcka den i drifvan:
 Sig tände snön i lågor.
 Den brann med stilla flamma,
 "Inunder snö och drifvor
 "Bor kärlek dock i Norden.
 "Den flammar ej och bränner
 "Som i det heta södren;
 "Men mildt den eldar hjertat!"

Då stod invid hans sida
 Så underskön en flicka.
 Dess gyllne lockar hängde

Kring hennes axlar vårdslöst.
Ifrån dess ljusblå ögon
En himmel, skön som vårens,
I milda flammor lyste;
Och ur dess blickar talte
Ett stilla sorgligt vemod.
"O! flicka! skön din syster
"Väl är i rika södern,
"Och yppig är dess kärlek;
"Till hjertat dock ej talar
"Dess ystra spel och glädje,
"Så djupt, som detta vemod
"Utur ditt ljusblå öga.
"Det leker ej, det fångslar
"I underbara trollnät.
"Och bak en magisk slöja,
"Af oskuld och af kärlek,
"Framskymtar mildt en himmel
"För aningen och hoppet.
"Och vore jag ej Amor,
"Jag ock dig skulle älska!"

77. **Spegeln.**

En gång vid lugna stranden
 Af stora oceanen,
 Satt, på en herrlig Majdag,
 En flicka skön som våren.
 Sin yta glatt som spegelns
 Utbredde vida hafvet.
 För flickans milda ögon
 Sig sänkte böljans svallning,
 Och smög sig till dess fötter,
 För att den sköna skåda.
 I vattnets klara yta
 Den väna glad sig speglar,
 Och talar så inom sig:

”Må mina systrar
 Gerna sig kransa
 För konstgjorda speglar!
 Må de der skåda,
 Med längtande öga,
 Hur magiska glaset
 Skönhet dem skänker.
 I det omätliga
 Hafvet jag spegla
 Vill mina blickar!
 Med det oändliga
 Skönheten mätes;

Af det omätliga
 Skönheten fannas.
 När stälde väl gudomen
 Nånsin sitt anlet
 För glas och metaller?
 Glittra de kunna,
 För glödande strålar
 Ur flammande solen;
 Aldrig de kunna
 Dess eviga, herrliga
 Gudom omfatta.
 I lugnade böljan,
 Skapelsens stora,
 Oändliga spegel,
 Skådar sig solen,
 Speglar sig himlen
 Och gudarnes allmagt!
 Och skönheten skulle
 Sig här ej förlusta?
 Ej fläckar och strimmor
 Der nånsin förderfva
 Gudomens konstverk.
 Må täckheten yfvas
 För skimrande lekverk!
 Skönheten skådar
 Sin eviga fågning
 Blott uti hafvets
 Omätliga yta!"

Den sköna slöt, och gladde
 Sig åt det ljus, som brände

Med flammor ur dess öga,
 Och bröts i böljans yta
 Med tusen färgors skimmer.

O! yngling, du hvars hjerta
 För skönhet och för sanning
 Af helga lågor flamar,
 Till dig den väna talte;
 Ty i oändligheten
 Du blott den spegel finner
 Som återkastar strålen
 Utaf det evigt sköna,
 Som fromma hjertat anar
 Och fantasien skapar.

18:17.

78. **Molnen.**

Högt öfver jorden
Molnena irra
Och sväfva på luftiga vingar,
Flygtig och skirad
Är deras klädnad,
Flygtig lik ilande tanken. —
Lugna de vandra
Likt tågande härar,
Och mörka, som plågende sorgen;
Hastigt de ljusna,
Leende sorgligt,
Likt hjertats nyfödda glädje.
Solen och stjernor
Famna de vänligt
Och gömma i skymmande manteln;
Dölja med afund
Glänsande ögat,
Bjuda det stundom att framle.
Lifvet de spegla,
Sorgernas dimma,
Svårmodets töckniga dagar;
Hoppets och längtans
Halfdunkla nätter,
Rosentöckniga skimmer.

Men flygtigt är deras
 Irrande väsen,
 Ostadigt och hvälfvande vårdslöst.
 Redan de bygga
 Skyhöga torn,
 Oformliga fjellar och brådjup.
 Tusende, sväfvande
 Skepnader födas
 Med trollkraft ur deras hjerta.
 Inbillningskraftens
 Skiftande foster
 Här täfla i skälfvande former.
 Vänliga, vilda,
 Smärre och större
 De tumla i yrande dansar.
 Famna hvarann,
 Löpa i kapp,
 Och sväfva i ringlande kretsar.
 Blodiga tåga de
 Åter i luften
 Och båda buller och örlig.
 Blodiga bilder,
 Härar och vapen
 Vandra med brak genom rymden.
 Snart dock förgylles
 Af fula gestalten
 Det olycksbådande släpet;
 Med gyllene färgor
 Menniskorna fröjdas,
 Med glädjebådande strålar.

Så vandra och hvälfva,
 I tusende former,
 Molnenas luftiga slägte.
 Men ho deras gåta
 Vågar förklara?
 Ho den framtröllade födseIn?
 Jorden är deras
 Födande moder,
 Fadren är glödande solen;
 Med varma, eldiga,
 Brännande kyssar,
 Från modrens hjerta de lockas.
 Luftiga, glittrande,
 Dö de så stilla
 För samma glödande kyssar.
 Sväfvande lefva,
 Bäfvande bortdö
 För skönhetens brännande ögon!
 O! hvilken lefnad!
 O! hvilken död!
 Hvi blott åt molnen förunnad?

Men — skapar väl stoftet
 En bild utaf gudars
 Oändliga, eviga sinne?
 Skapar väl stoftet
 Bilder af himlens
 Oändligt omfattande allmagt?
 Kunde väl molnen
 Ur jorden uppäckas,

Utur dess stelnade hjerta?
 Nej! — icke dem födde
 Grönskande jorden,
 Ej solens flammande öga.
 Gudomens förstfödde,
 Lekande tankar
 Vid tingens daning dem skapte.
 Allmagten leende
 Skådade världen
 Af evig skönhet en spegel;
 Dess sväfvande tanke
 Lekte kring rymden
 Och molnen föddes i skimmer.
 Derfor de sväfva,
 Lifliga, lätta,
 I luftens blånande cirkel.
 Höjden de söka,
 Höghvälfda himlen,
 Evtigt sin skapelse trogna.
 Derfor de tala
 Verldarnes urspråk,
 Af gudar förstådt och af andar.
 Språket är blixten,
 Rösten är åskan,
 Och samtalet verldarnes eko!

Så föddes molnen,
 Så lefva molnen;
 Ho lefver och bortdör som dessa?
 Att lefva bland dem

Dit längtar mitt hjerta,
Dit bränner mitt glödande sinne!
Att lefva bland gudomens
Lekande tankar,
Ännu ej förunnats en dödlig.
Dit bränner min längtan,
Dit sväfvar begäret,
Men tyglas vid jorden och stoftet.
Så klappa då hjerta,
Och längta du bröst!
Engång befriad du sväfvar,
Kring blånande rymden
Bland tindrande stjernor
Och läser i gudomens diktbok!
Ja! — klappa mitt hjerta,
Snart bojan du bryter,
Och sväfvar fri till din urverld!

18²⁴/₃17.

80. Till Liljan.

Änn en leende knopp sluter din hvita kind
 I sin huldande famn, och, med klappande bröst,
 Rodnar af längtan att se ditt
 Öga vaknadt vid vårens brand.

Ostörd slumrar du änn, milda silfer till vakt
 Sväfva tyst kring din bädd, vänligt skydda din sömn,
 Och med gyllene vingar
 Fläkta svalka omkring din kind.

På en skimrande duk blå som himmelens sky,
 Då vid österns rand morgonens skimmer gryr,
 Lik en ljusnande framtid
 Utaf kärlekens hopp förgyld:

Der med leende blick, väfver bland rosors doft
 Hulda silfernas tropp änn din blomstrande dröm,
 Och af azur och silfver
 Sammanvirkar ditt oskuldslif.

Dröm i blommor ock då du min älskade der,
 Väf i himmelens blå du dess tjusande bild,
 Sprid af rodnande strålar
 Kring dess hjessa en flyktig krans!

Så, lik vaknande Maj, utaf rosor beströdd,
 Väckt från österns rand af en rodnande sky,

Uti aning uppklarnar
Morgonrodnaden af mitt hopp.

När en lifvande kyss af den blommande vår,
Som med sånger och fröjd står vid din vaggas rand,
Dig ur knoppen då väcker,
Med en tår på din hvita kind:

Jag dig bryter och åt Hilma då lemnar dig,
Att vid systemens barm speglas i hennes blick,
Och med afund dig skådar
Uppå kärlekens gudoms thron.

Stjal en spanande blick du i dess hjerta in,
Och bespeja med fröjd hvad blott du kan få se,
Om der älskades bilder,
Blommor eller Guds englar bo?

Till dess öra då smyg mildt en bäfvande suck,
Och i oskuldens bröst gjut den lågande eld,
Som förhärjar mitt hjerta,
Och dess smärtande glädje är.

Säg med trånande blick hur hon älskas af mig,
Och mitt anande hopp tyd med din silfvermunn,
Hur dess bild uti drömmar
För mig skimrar i himmelsk glans.

Dock, o Lilja! ej nämn du din längtande vän,
Nämn du icke hans bön, stammad med fruktan fram;
Okänd gudomen tillbes
Af andäktiges fromma bön. —

Okänd vill då ock jag dyrka dess skönhets magt,
Kärlek, icke belönt, sväfvar i helgonglans,
Skimrar stilla lik blomman:
Blomstring är blott dess lif och mål!

Då invid hennes barm vissnad du omärkt dör,
Blott då afund mig tär öfver din sälla graf,
Der du bortdog med namnlös
Längtan qväfd i din fromma suck.

Slumrad i hennes famn dröm om den sälla fröjd,
Att, då uti ditt bröst bor den älskades bild,
Med dess namn uppå läppen
Okänd sjunka mot grafven ned.

18°17.

81. *Friskt Mod.*

Kraftigt kämpa, o yngling, mot tidens stormande vågor,
 Öfva i striden ditt mod, härda din seniga arm!
 Ej att lefva som fjärilen skaptes mäktige mannen,
 Ej till att dö, såsom den, stilla vid blommornas barm.
 Nej! till strider mannen blef född, till väldige strider,
 Att under buller och dån kämpa mot faror och död,
 Att emot ödet fäkta, och om af dess jerniga spira
 Engång krossad kanske, ännu med dödarnes färg
 På den bleknade kinden, intill den sista minuten,
 Bjuda emot dess skott modigt sitt härdade bröst.
 Så blef ju mannens lott, så höfves honom att lefva,
 Hvilken stråt han ock än går till sitt anade mål.
 Om bland svärden han söker segrarens blodiga ära,
 Och, med kämpande hand, rycker en doftande krans
 Djerft från odödlighetens hjessa, att sira sin egen,
 Och för seklerna krönt sig och sitt eviga namn.
 Eller om ock, med lyran i hand, han älskar att stilla
 Ur dess melodiska barm, locka en suckande ton,
 Att det inre och yttre lifvets strider försmälta,
 Att, ur sitt klangfulla bröst, skapa af toner en verld,
 Der kring hjessan han, lekande, virar blott ljudande
 kransar,
 Hvilka af seklerna änn evigt sitt återljud få.

82. **Nordan Fjell.**

Står mäktigt och stolt i Norden ett fjell,
Mot skyarne skjuter sin hjessa,
Der vindarne leka från häll till häll,
Att hvinande rösterna hvässa.
De hoppa kring klippornas skrofliga brant,
Och hvirfla sin krets kring dess mossiga kant.

Der fröjdar sig nordan med klagande sång,
Försmälter sin glädje med smärta,
Naturen är kall och färden är lång,
Och glädjen stel i hans hjerta.
Han vemodigt sjunger den grånade tid,
Naturens och menskliga krafternas strid.

Men högt uppå fjellets skyhöga brant
En thron med stolthet sig höjer,
Och lydigt okufvade klippornas kant
Med lutande hjessa sig böjer.
Af jern står thronen den väldiga der,
Och talar om kraft, som okufvelig är.

Der sitter en jungfru med gyllene hår,
Som sakta med vindarne spelar,
På bleknade kinden den vissnade vår
Med hjertat sorgerna delar.
Båd glädje och smärta dess anlete bär,
Det nordliga alfvaret speglar sig der.

Af hårda demanten, med sörjande glans,
 I handen hon höjer en spira,
 Och bleknande nordliga rosor i krans
 Kring jungfruns lockar sig vira.
 Hon stöder sig lugnt mot sin kraftiga hand,
 Och skådar så vidt öfver vatten och land.

Och solen nu ler i sin nedergång,
 Och leker med skimrande pilar,
 Och tusende foglars ljudande sång
 Kring sörjande slätterna ilar.
 Sig bugade träden hyllande ned,
 Vid foglarnes toner sjöng jungfrun så med:

Mot hårda naturen
 I norden kämpar
 Den manliga styrkan och kraften;
 Kämpande lefver här
 Menniskosjälen,
 Och härdas i ständiga strider.
 Ej spelar dess sinne
 Med blomster och lekverk;
 Men lugn är dess fröjd och dess glädje.
 Ur ljusnande blicken
 Stilla framlyser
 Stridens sorgliga seger.
 I sången sväfvar
 Ej blomstrande prakt,
 Ej leker förtrollande skimmer;
 Dock talar till hjertat

Med

Med sällsam magt
 Ur tonen en underbar trollkraft,
 Som stilla omsväfvar
 Med sörjande glädje
 Det djupa, vemodiga sinnet. —

Omätlig från fjellets
 Skyhöga topp
 För ögat står blånande rymden;
 Oändlig är Nordmannens
 Längtan och hopp,
 Och svinner som gränslösa fjerrans
 Omätliga vidd
 I ett skymmande blå,
 Blott fattad af halfdunkel aning. —

I ständig, men sörjande
 Grönska sig kläda
 De nordliga, mäktiga skogar;
 De bära en sorglig
 Bröllopsdrägt,
 Ty bruden är kalla naturen,
 Och bistra och kyliga
 Nordanvinden
 Är brudgummen frusen och iskall.
 Bland snö och drifvor
 Står bröllopets fest,
 Upplösning är makarnes samqväm.

Likt solen uti sin
 Slocknande nedgång,

Till hälften badad i vågen,
 Så stå vid gränsen
 Af lifvet och döden
 De kalla nordliga landen.
 Och Nordmanna sinnet
 Med glödande längtan
 Skjuter sin blick i dem begge. —

Hur lyckligt är ej
 Det nordliga lif,
 Dess lugna glädje och alfvar!
 Det sammanbinder
 Gudomligt och menskligt
 Och fäster jorden vid himlen.
 Med kraft det uppfattar
 Det menskliga ödet,
 Med stilla forskning det skådar
 I gudomens dolda
 Och hemliga vägar
 Och löser dess eviga gåtor,
 Förklarliga blott
 I upplösningens stund,
 Der lifvet försmältes med döden.

90. **Naturtonerna.**

På blånad himmel blanka månen vakar
 Utöfver jorden, lik en blid försyn;
 I stormen skogen sina stammar skakar,
 Med väldig kraft mot himlens höga bryn.
 Och molnen flyga utan rast och hvila,
 Med budskap hän till fjerran länder ila.

En yngling långsamt ibland bergen vandrar,
 Bland mörka klyftor går hans dunkla stig,
 Med stilla suckar ödets dom han klandrar,
 Som gömde tingens under blott åt sig.
 Hans kind är blek och sjunket är hans öga,
 Hans söker jordens djup och himlen höga.

Från bergets hålor och från trädens toppar
 Han stilla lyss till månet sällsamt ljud,
 Om jaspis-blomman som i berget knoppar,
 Och rosor uti guld- och silfverskrud,
 Om jordens inre, kalla blomsterslätter
 Och om dess evigt dunkel-ljusa nätter.

Och vinden gnyr i tallens skumma krona,
 Ett gudaspråk om världen är dess sång.
 Se'n fordomdag i träden vill den throna,
 Och gudasvaren ge om lifvets gång.
 Men mer naturens röst ej menskan skattar,
 Och ej dess helga budskap mera fattar.

Stum lyssnar vandraren på undertonen,
 Som väcker återljud inom hans bröst;
 Han hör en hälsning ifrån gudathronen,
 Tillhviskas sig utaf en hemlig röst.
 Han tror sig fattad utaf andehänder,
 Och höra samtal från aflägsna länder.

"Ho är du gamle, underfulle jätte?
 "Att skåda tingens djup, hvem gaf dig magt?
 "När äro jord och himmel af dig mätte,
 "När har du spejat deras inre prakt?
 "Säg är af gudars stam du fordom buren?
 "Du känner deras ätt och all naturen!"

Så frågar han de ålderstigna tallar. —
 En häftig susning genom luften flög,
 Och vinden doft i dunkla grenar skallar,
 En sakta rysning i hans blod sig smög.
 En mossig tall, som jord och himmel parar,
 Med dystra ljud den frågande besvarar.

"Hvi spör du mig, hvi spejar du naturen?
 Vill du från jordens hjerta ha ett svar?
 Vet då af samma mor är ock jag buren,
 Vid samma bröst hon oss uppammat har.
 En bild jag är af samma modershjerta;
 Bär ej min blick, som din, en kufvad smärta?"

"Har du emot mitt anlet lyft ditt öga?
 Har du mig sett uti min dunkla skrud?
 I stoftet trifs jag ej, — nej, till det höga,

Dit kallar mig naturens stora bud.
 En kraft i mina gamla nerfver bäfvar,
 Och upp till himlen stolta kronan sväfvar."

"Ej sköter jag om jordens låga hvimmel,
 Ej pryder jag mig med en festlig prakt;
 Till djerfva molnen och den höga himmel,
 Dit drifver mig min starka inre magt.
 Med himlen språkar jag, med gudar alla,
 När blixten ljungar och dess åskor knalla!"

"Jag står här sedan gråa fordomtiden,
 Och skådar ned på världens gamla gång,
 Till ~~så~~ sagor om en tid som är förliden,
 Dem vädren tälja mig med dyster sång;
 Ty nordanvindar bo uti min krona,
 De mötas der, min kraft de måste skona."

"Och när de frysa i de kalla landen,
 Då hasta de med klagofulla låt,
 Till södra, varma, blomsterrika stranden.
 De underbara saker på sin stråt
 Sig lärt i nordens klyftor, nordens dalar;
 Mång ohörd ting den kalla munnen talar."

"Med rimfrost i sitt skägg, med frusna lockar
 Sig hvilar vandrarn i min kronas skygd,
 De silfverstjernor små jag gerna plockar,
 Och hörer sagor om den gråa bygd,
 Der dvergar bo i bergets mörka sköte,
 Och bida der den sista dagens möte.

"Ej bistra nordan bor hos mig allena,
 Ehur jag älskar mest min mulna vän;
 Men syd- och vestanvindar sig förena
 Hos mig till lustigt samtal här igen.
 Mångt pratsamt ord de hviska till hvarandra,
 Om äfventyr och orter der de vandra."

"Med budskap till en fager älskarinna,
 Med suck och hälsning, hastar vestan ut,
 Och kärleksböner på dess läppar brinna;
 Dock skyndar han sig ej till resans slut.
 Han vet, en suck förderfvas ej, och gerna
 Han täljas hör om söderns blida stjerna."

"Från ystra lekar och från heta kyssar
 Kom sunnan ifrån söderns rosenlund,
 Der han kring doftande jasminer kryssar,
 Och smeker blomman på dess purpurmund.
 Änn bränner det hans evigt heta sinne,
 Då fordna fröjder sväfva för hans minne."

"Han språkar yr om söderns sköna tärnor,
 Om sydländsk kärlek och dess vilda brand,
 Om tysta myrtenhäckar, milda stjernor,
 Som vaka der vid helga lunders rand;
 Om varma kyssar och om kärleks eder,
 Och om den thron der älskaren tillbeder."

"Det är en lustig lek på gamla dagar,
 Mig roar ännu barnens ystra fröjd;
 Men fullt mitt mulna sinne blott behagar

Det gråa djupet och den blåa höjd.
 Min blick mot himlen ser du, ej du skådar
 Hvad jordens skumma inre mig bebådar.”

”Till jordens dunkla djup min rot sig tränger,
 Och lyss till modershjertats dolda röst,
 Bland ursprungs-krafterna den sig der mänger
 Och hemtar styrka åt mitt gamla bröst.
 Den skådar gudars verk och gudars välde,
 Och ser den källa hvarur jorden qvälde.”

”Der lefva änn de underbara magter
 Som lekte fram vår evigt sköna jord,
 Der verka dessa uti mörka schakter,
 Och deras grund är af den vise spord.
 Hvad källor, berg och träden hemligt tala,
 Kan blott hans hjertas djupa lust hugsvala.”

”Blott dessa gafs att jordens krafter skåda. —
 Du ser de gråa bergens stela skick,
 En sällsam verld de sträfva att förråda,
 Förundran gaf dem denna häpna blick.
 Men källans muntra sorl och trädens susning,
 Om jordens under tala med förtjusning,

”Du känner mig, — gå, säg för jordens söner
 Hvad dig förtäljt en verld de kalla död!
 För dem, som nalkas oss med fromma böner,
 Naturens inre, dolda stämman ljud.
 Blott berg och skogar tälja jordens under,
 Ej lösas de af slöa mensko-funder.

95. *Mälsning från Fjerran.*

O! hvi bands jag på aflägsna stranden,
 Hvarför rycktes jag från moderlanden,
 Ifrån vänner, som min röst förstå!
 Hvarför dömdes jag att rastlös sträfva,
 Mellan dunkla aningar att sväfva
 Till ett mål bortskymdt i fjerran blå?

Hvarför stormar det så vildt härinne?
 Hvarför bränner det mitt heta sinne?
 Säg, hvad tyder detta hjertats brand?
 O! hvad kan väl denna eld mig båta?
 Kan jag lösa denna dolda gåta,
 Der jag slöts af ödets siar-hand?

Dock — dit riktas hjertats tysta låga,
 Dit der underbara andar tåga,
 Sjungande en evigt sällsam sång,
 Om en rymd der sol med måne seglar,
 Der sig oförvansklig skönhet speglar
 I naturens underfulla gång!

Derför klappar längtande mitt hjerta,
 Derför sammansmälta fröjd och smärta
 I mitt bröst, der slutna elden bor.
 Sörjande jag gläds åt livvets strider,

Glä-

Glädande jag tärs då hjertat lider,
 Qual och glädje halsa mig sin bror.

Snart dock vakna dessa fordna minnen!
 Åter speglas de för mina sinnen,
 I ett dunkelt skir ur fjerran blå!
 Fordna löjen för mig åter leka,
 Leende den sorgsna kinden smeka
 Och i barndoms oskuld för mig stå.

Silfverhvita englar kring mig dansa,
 Friska minnets blommor hjessan kransa,
 Och en flyktig ros kring kinden dör.
 Skira, ljusblå slöjor kring dem svalla,
 Flydda dagars Minnen de sig kalla,
 Och en hviskning ifrån dem jag hör:

"Lyss till minnet, då din smärta vaknar;
 Då du fosterland och vänner saknar,
 Lyss till sorgens suck inom ditt bröst!
 Ryckte ödet dig ur hulda famnen,
 Vänners hälsning dock från brödra hamnen
 Möter dig i hjertats tysta röst!"

18118.

115. Sång.

Hugfulle landsmän! Fäderna mana
 Ur sina grafvar den gryende slägt,
 Om sina söner de frågande spana. —
 Stormen har jagat hvar döfvande fläkt;
 Vaknad är andan, skuggorna sväfva
 Undan vår syn, och tiderna kräfva
 Mäktiga bröst, som ej frukta ej bäfva
 Inför farornas skrämmande hot.
 Men om ödet offerkransen
 Räcker oss, och vi falla för sanning och tro,
 Stjernerningen, himlaglansen
 Vinka oss att bland fädren, de mäktige, bo.
 På blåa hvalfvets rand,
 I blixstens ljusa brand,
 Tecknas målet för äran och ynglinga hopp,
 Der i eldens strimma darrar
 Djerfva längtans förmälning med stjernornas lopp.
 Fjellarnes söner, glömmom ej bröder
 Bergiga vaggan! Må uti vårt blod
 Vänligt en livvande eld ifrån söder,
 Tända sin brand i det nordiska mod! —
 Fremmande välden redan inbryta,
 I sina bojer de slafvarne knyta,
 Öfver sin seger jublande skryta,
 Öfver de vekligen krossade kraft.

Dyster gamla skogen susar,
 Gudar bo uti tallarnes skyhöga topp,
 Ifrån kronan stormen brusar,
 För att väcka ur slumrande dvalan oss opp.
 Ur nordens gråa berg
 Hviskar tyst den lilla dverg,
 Till det vaknade hjerta, som rösten förstår:
 "Ännu norrskens flamma lyser
 "På den stig, som till äran och friheten går!"

Lefve då Aura, lefve dess söner,
 Hugfulle skådande årenas lopp!
 Jernfasta viljan framgången kröner,
 Skinrande vinkar ett framtida hopp.
 Änn strör ju solen flammor kring jorden,
 Skyddande vakar månan i nordens;
 Menskliga styrkan en yngling är vorden,
 Kämpande mäktigt mot vekhetens flod.
 Ur hans öga elden lågar,
 Då han pröfvar sin kraft i den dånande strid,
 Om en nyväckt verld han frågar,
 Spanar skarpsynt i dunklet af kommande tid.
 I hjertat längtan tänd,
 Mot höjden blicken vänd,
 Spejar han i dess gåtor med alfvar och tro,
 Och med blixtar molnen svara,
 Om de under och välden i himmelen bo!

123. **Konung Hakes Dödssång** *).

Kämpande lefver
 Mennisko-anden,
Kämpande flykte ock
 Menniskolifvet,
 Upp till de gamle
 Asa gudar! —

Nog har jag lefvat
 Strid har jag vunnit
 Seger förvärfvat;
 Och skallade härrop,
 Och dånade vapen,
 Icke jag doldes
 Svärdsrädd i tälten,
 Blodet mig brände
 Och armen svälde
 Af modig stridslust.
 Främst för mitt led
 Lysten jag framgick;
 Brynja jag bräckte,
 Sköldarne sprungo,
 Hjelmarne klungo,
 Der Hake den stolte
 Svingade svärdet.

*) Se: YNGLINGA SAGAN, kap. 25—27.

Icke jag älskat
 Sotade åsar;
 Icke der dvaldes
 Väldige Hake!
 Ute bland böljor,
 Vindar och stormbråk,
 Der lefver själen
 Modig och fri,
 Kastas af stormen
 Häfves af vågen,
 Brusar med böljan
 I skummande loppet.
 Icke der stänges,
 Af berg eller väggar
 Skarpt-spejande ögat,
 Omätliga hoppet.
 Himlen och jorden
 Af kämpen beherrskas,
 Af vikingen äges.
 Herre med svärdet
 Är han sig nog,
 Genom sig sjelf;
 Höfves ej gråta
 Om fremmande hjälp;
 Höfves ej bedja
 Till gudar, dem föga
 Han känner och fruktar.
 Bor inom honom
 Ju alltid en gud!
 Storsinnta bröstet,
 Mägtiga själen.

Äro hans tempel;
 Blixtrande svärdet
 Altaret är.
 Ständigt der röka
 Blodiga offer,
 Och kämpasjälur
 Sjunga der, blödande,
 Sista dödssången
 Till gudens ära,
 Åt hvilken de offras.
 Icke de vredgas
 Asar och Disor,
 Om icke jag faller
 Tiggande ned
 Vid människors tempel,
 Vid småmäns lekverk;
 Ty inom mig sjelf
 Herrskar i glans,
 En gud ifrån Vallhall.
 Åt honom jag offerar,
 Honom jag tillber:
 Han skall mig leda
 Upp till Einheriars
 Eviga samqväm.
 Konung jag varit,
 Länder jag ägde!
 Dem jag ej ärft
 I maklig lust,
 Eller veklig hvila.
 Svärdet mig gaf dem!

Föll för min arm
 Mäktige Hugleik;
 Lefde ännu
 Tvenne hans söner.
 Hämnas sin fader,
 Ville de två,
 Väldige kämpar,
 Barn ännu
 Dock emot Hake.
 Trängde likväl
 Djupt i mitt hjerta,
 Ynglinga-svärdets
 Pröfvade döds-udd.
 Störta nu hän
 Ur blödande sår,
 Konunga-själ,
 Vålnad af Hake! —
 Icke sig skola
 Menskorna fröjda
 Åt Hakes guld
 Eller hans vapen!
 Sjökonung tänder
 Fagreste bålet,
 Den hafvets häst,
 Med hvilken han ofta
 Böljorna ridit
 I fraggande sträck.
 Så följer vännen
 Trogen den andra,
 Ända i döden!

Här jag nu sitter
 Uppå mitt bål,
 Bäddad af segerns
 Brinnande vapen.
 Kring mig uppflyga
 Blixtrande lågor!
 Gladt sväfvar själen
 Höljd uti flammor
 Upp till de gudar,
 Dem hon vill skåda! —

Tron J väl, matte
 Stoftets trälar,
 Att för mig är
 Brännande elden
 Ett fremmande väsen!
 Sen J ej då
 Uti mitt öga
 Hvad der har flammat?
 Hörden J aldrig
 Under mitt harnessk
 Hjertat klappa?
 Känden J aldrig
 Under min brynja
 Pulsarne bränna?
 Hvem bodde der?
 En gud eller eldar? — —
 Begge de bodde
 Hos mäktige Hake!
 Nu hafva de löst
 Kämpande själen;

Nu hafva de frälst
 Kämpande anden;
 Och ibland lågor
 Stormar och thordön,
 Gungad på vågornas
 Brusande skum,
 Flyktar nu lifvet
 Upp till de rymder,
 Der eviga eldar
 Skärade brinna! — —

Lycklig den hjelte
 Som dör ibland lågor!
 Lycklig den kämpe
 Hvars ande förlossas
 Af luftiga flammor!
 Gudarne vinka
 Valhall och Lidskjalf
 Lysa ej fjerran:
 Heimdall i hornet,
 Blåser vid bryggan.
 Drottar och jarlar,
 Väpnade, öppna
 Mig sina armar! — —
 Flammen, I lågor
 Blixtren, I eldar,
 Brusen, I stormar!
 Segrat har Hake,
 Upp flyktar själen
 Fri, ifrån jorden,
 Till dem, till dem!

18420.

130. Morgondaggen.

Af flammor omhöljd solen
På himlahvalfvet hvälfver,
Sin vagn af gyllne strålar,
Och strör sitt gudoms skimmer
Kring jordens gröna riken.
Hans brud den unga Eos,
Med glädjedruckna blickar,
Den höge hjelten skådar,
Och uti blida famnen
Den stolte herrskarn vinkar;
Men icke lust och kärlek,
Från banan honom locka.
Den stolta hjertesjälen,
Inför hvars allmagts spira
Sig jord och himmel böja,
Ej lyssnar till en klagan,
Som veka hjertat gjuter.
I luftens blåa världen,
Och glömmet lifvets fröjder,
Dess njutning och dess vällust!
Så störtar han med blixten,
I gyllne guda-charen,
Att andra verldar styra,
Och med sin allmagts blickar
Förtjusa jordens världen.
Den skimrande Aurora

Sin stolte brudgum gråter,
 Och hennes silfvertårar
 Till jorden sakta falla;
 Der tusen blomster-ögon
 Med hulda systemn sörja,
 Och inom kronans trollglans
 De samla skumma tåren,
 Och så, med fuktadt öga,
 Den längtande beklaga.
 Men när i nya lågor
 Den ädle återvänder,
 Och ljus och strålar ljunga
 Ett budskap om hans ankomst;
 Då sprids kring blåa fästet,
 I purpurfärgadt skimmer,
 Den unga brudens rodnad,
 Vid målet af sin längtan,
 Ånyo född i hjertat. — —
 Den höga pligten trogen
 Sin bana solen vandrar,
 Och lyssnar ej till brudens
 Beklämda suck och klagan,
 Och stadnar ej att hvila
 Vid hennes kyss och hjerta.
 Då störta åter tårar
 Utur den huldans öga,
 Och alla blomster-systrar
 Dem sörjande uppsamla. — —
 Så morgondagens silfver
 Hvar dag nyväcks och svinner.

150. **Med ett Porträtt.***Till J—e!*

Om jag dock en fjärl vore,
 Prydd med vingar lätt och vig,
 Öfver haf och land jag fore,
 Vid ditt fönster satte mig.

Rutan slog med späda vingar,
 Klappade på fönstrets rand.
 "Låt mig in, jag budskap bringar,
 "Ifrån vestern, hoppets land!"

Säkert räckte du mig handen,
 Frälste mig från köld och snö,
 Lilla hjertat, blott för branden
 Af sin kärlek, bör ej dö. —

Vore jag en liten blomma,
 Spirad ur en rosenknopp,
 Såsom balsamdoft jag komma
 Skulle, förd med vindens lopp. —

Kunde jag mig själf ombilda
 Till en dröm, — hvar stilla natt
 Klädd i bilder ljusa, milda,
 Vårdande jag hos dig satt.

Skulle vid ditt läger vaka,
 Drömmar strö uti din famn,

Tvinga oron fly tillbaka,
Sakta hviska dig mitt namn. —

Men jag bunden är vid jorden,
Och min längtan endast fri,
Bojan är ej lossad vorden,
Profvets tid är ej förbi.

Gå då Bild! och tyd min smärta,
Tyd min längtan der du är,
Och invid ett troget hjerta,
Dig en älskad plats begär.

Blicka än i qvällens timma,
Om de fördna sälla dar;
I en framtids dunkla dimma,
Sällheten sitt tempel har!

1811:23.

154. **Blomman.**

I stilla lunden frisk och grön,
 Der stod en blomma underskön,
 Som vaknat med den unga vår;
 Och daggens klara silfvertår
 Uti dess öga lyste.

Och emot solens gyllne brand
 Log glädjen ifrån kalkens rand,
 Och bröstet drömde skämt och lek;
 Vid blida vindars stilla smek
 Snart dagen sorglös flydde.

Och till den sköna blomman smög
 Den lätta vestan, då han flög
 Med hälsning mellan rosor små,
 Och smekte henne sakta då,
 På späda lilje-kinden.

Det unga hjertat blygsamt slog,
 Och oskulden på läppen log;
 Men milda vestan var dess vän,
 Han flydde yr, och kom igen,
 Med munterhet och dansar.

Så under löjen tiden led. —
 En fjäril följde vestan ned

Till lugna dalens dolda lund,
 Och kyste blommans rosenmund,
 Och smög sig till dess hjerta.

Men ljufva fröjden blef ej lång;
 Ty under kyssar, ras och sång,
 Från blommans kind all glans försvann,
 Och älskaren ej mera brann,
 För sorgsna, bleka bruden.

Så vissnar mången blomma änn,
 Som kysses af en fjärl-vän!
 Han under löjen, lätt och vig,
 Till hennes läppar smyger sig,
 Och flyr då kinden bleknat.

Dock — lycklig den i blommans vår
 Sitt lif i fröjder njuta får,
 Och genom kärlek, lust och sång,
 Förkortar dagens tröga gång,
 Och dör då glädjen flyktat!

155. **Kyssarne.**

Kyssar, himlavällust för jordelifvet,
 Menskan till en like med gudar göra;
 Vid den huldans blomstrande läppar anas
 Gudarnes sällhet!

Verlden famnar älskarn i sälla armar,
 Känner hjertat klappa mot flickans hjerta,
 Ser i blåa ethern af hennes öga
 Himmelen öppen.

Att så, hänryckt, hvila i flickans armar,
 Som oss mer än vänner och slägt och lif är,
 Och i kyssar sorgerna dränka — hvilken
 Salig förtjusning!

1878

18724.

158. **Vår och Maj.**

Våren än i vaggan log,
 Drömde rosor, lek och löjen;
 Unga hjertat sakta slog,
 Anande blott blomster-nöjen.

Vestan i sitt fjärl-lopp,
 Smög sig tyst till hufvudgården,
 Vindarne i lätta hopp,
 Smekte henne under färden.

Foglars sång i dal och lund
 Tyda kärlek, fröjd och smärta,
 Kärlek hviskar hvarje mund,
 Kärlek klappar hvarje hjerta.

Så kom Maj! — och i dess spår
 Ila silfer, lek och dansar,
 Och i hennes gröna hår
 Binder löjet rika kransar.

Med en kyss på blommig kind,
 Hon ur slumret våren väcker,
 Och en yster vestan-vind
 Emot system handen räcker!

Allt är fröjd och lust och sång,
 Lifvet omkring blomster leker,

Källans våg, sefirens språng
Vårens friska kinder smeker.

Skänk mig Maj en evig vår,
Flickans kyss och drufvans nektar,
Vallmokransar i mitt hår
Och din njutnings blomsterfläktar!

Fri från sorger skall jag då
Dig i sånger offer bära,
Och som fogeln i det blå,
Sjunga endast till din ära.

18²⁸/₄24.

Väl är jag af de nio den enda som gjorde ett snedsprång*);
 Många du sådana gjort, är ock dansmästare du? —
 Derföre, till en lön för den nya talangen du gett mig,
 Vill jag med fotens spets ge dig en sprittande tack.
 Men till min ära du qvåda ej får, ej sjunga och rimma,
 Innan du dansa dig lärt sirlig Fransysk pas de deux,
 Gör du dervid ej behaglig figur, ho rår för naturen,
 Ser du! "i karingparur" gör man en karingparad.

TERPSICHORE.

"Glad som en fjäril och yr mottar" jag hvart ämne
 till löje,
 För min "leende munn" länge du varit ett mål.
 Men hvad är du ännu, — ehuru af ödet bestämd till
 Något särdeles stort, — innan jag stufvat dig upp?
 Änn har du ej din rätta "parur," "hvardagen en festdag"
 Ännu ej är, hon skall bli, blott jag rätt hunnit dig klä.
 Derför din "hemgjorda" mine med en näsa "af vax"
 vill jag sira,
 Lättare vädrar du då med en "aimable satir".
 Och med "allt det Germaniska bjefs som krämarn
 berömmar,"
 Skall jag sira dig grann, putsa och styra dig ut.
 Så, Papageno, nu färdig du är, nu ring på din klocka,
 Lustigt sväng dig omkring, — öfva jag vill dig i dans.
 Sådant min syster ju fordrat af dig; jag är dansens
 gudinna,
 Öfva din klumpiga fot vill jag med ifver och nit.
 Se'n kan du åter så mjuk och så lätt både buga och hoppa,
 Smida en kostelig vers, smilande bjuda den ut.

*) Mythen berättar om Kalliope ett mindre "sedsamt" snedsteg.

THALIA.

"Lägga af förställningens larv" det vill jag, — så hör mig:
Äfven jag varit "blind, ögonen öppna sig dock."

Det var en tid då ock jag dig "värdert," då jag hop-
pades på dig,

Inbilsk snart du dock blef, redan du gränsar till narr!

EUTERPE.

Lika krafter — så fysici sagt — frånskjuta hvarandra,
Du mig hatar jag ser, regeln träffade rätt.

"Lärd uti stubb", så kallar du mig, *du* sjelf blott en
stubblärd;

Se! hela världen ju vet, hur vi då likna hvarann.
Sitt du vertera din Greska, och skrif enfaldiga noter,
Uti en Finsk-Svensk dräkt kläd du en Tysk ock ibland.
Nyttja så flitigt som förr dina versers haltande kryckor,
Ack! hvad det faller sig ömt, mildt som om vintrarne
regn.

Späcka med "alla, alla," och "hvila, hvila," upp raden,
Sedan tanken är slut lunkar dock versen i takt.

Dock, till försoning, jag lofvar dig heligt att om vi
änn råkas,

Hålla mig inom din sfer, endast vid färsköl och krus!

POLYHYMNIA.

"Lillaste" skald, — jag vill härma ditt språk för att
blidka din vrede, —

Jag tror blotta mitt namn gjorde dig till hydrofob.

Du är väl ond, mitt sockergryn, emedan jag nekat

Gyllene lyran åt dig, och på en mungiga blott

Låtit dig klinka din ton. — Du gnäller och ifrar mot
sqvaller,

Du är vred att ej ens squallret mer nämner ditt namn.
Men, du oskyldiga lamm, säg pryder det mera att föra
Stolt "sin hemgjorda" än "fremmande dumhet omkring?"

KLIO.

Kors! Så du gjort dig slät emot mig! — Du målar
mig "öppen,"
"God som ett gull" och from, öm emot "armodens tår."
Tacksamt då visa jag bör, att ej din förmodan sig irrat,
Att vid *det* armod du röjt ser jag miskundsamt på dig.
Jag dig förlåter "hvertendaste fel," som "ditt redliga
sinne"
"Lagt till pränt i en bok", om det ock röjer sig der,
Att ej språket du rätt förstår, ej ordenas släkten
Ännu ej lärt, du är ej gammal att lära det änn.
Men om jag, dig till nöjes, ock ville "vara en neckros,"
Blif du för allting ej Neck, — genast ur rosen jag flyr.
"Verlden är onskfull", du sagt, den belog då båd'
Necken och rosen,
Och att beskrattas *med* dig! — ej så "miskundsam"
jag är.

ERATO.

Begge vi "lefva af vatten och luft!" — Om mig du
det täljer,
Att du det gör vet en hvar, som har "besett" dina vers.
Dock den betydliga skilnad emellan oss genast man röjer,
Att jag en "gullfisk" är, ruggig en abborre du!
Äfven du ses "svärma omkring vid skenet af Luna,"
Någon Lotta att se, om det ock "Werthers" ej är.
Du ej leds af "capris." — Vid den *Flyende vår* *) du
dig tröstar,

*) En bekant sång, som börjar med dessa ord.

Blott du en "flicka" har haft, "älskat och druckit en gång!" *)

MELPOMENE.

Mycket för tidigt du lupit ifrån både skolan och riset, Rektor, med klemmande hand, säkert dig hållit för blött. Hade han agat dig då, du säkert nu icke behöft det, Kanske du äfven lärt skona hvad icke dig rör.

Fluga! — Det innersta af mitt hjerta när har du väl spanat?

När har du forskat ut, att det "derinne är kallt?"

Hvad bryr dig min saknads och smärtas sorgliga uttryck?

Skall då en rimmare jemt "drifvas af blindt raseri!"

Sådant är ej "aimable satir," det är skrifvande fräckhet;

Vara oblyg och djerf, hör det en rimmare till? —

Ferlan jag skänker dig till en belöning, den bäst du behöfver,

Kysa på riset ej glöm, sedan du agan har fått!

URANIA.

"Vanskliga grunder", och "verldar och festen," och "regn utaf aska,"

"Och en psalm af Wallin," "tjusning mot pelarehvalf,"

Rör du tillsamman i "ära och tukt," att "helga begären,"

Och se'n blåser du dit "hertats trängtande suck." —

Hvarför oskära min "hänryckta tår," min "heliga tjusning,"

Då jag i andaktens stund höjer min blick upp till skyn?

Dyrkande bröstet ett tempel är åt den evige invigdt,

Hvarje spejande blick hånar dess heliga frid.

Bön är "oskuldens" hvita "dufva" af andakten utsänd,

*) Ur nyssnämde sång.

Att till Försonarens thron bära de dödliges hopp.
 Dervid är hvarje beställsam vers en satir, icke smicker;
 Säkert en innerlig bön ännu ditt hjerta ej rört! —
 Dock, jag fattar din mening, och hvarför du lismar
 och smeker,
 Du vill ha russin, min vän, eller en söt karamel!
 Dem skall du få med det snaraste, stora strutarne fulla,
Hafra, den bäste som finns; — namnet du säkert förstår!

POSTSCRIPTUM.

Lilla, putslustiga skald, "o, vänd ej till Helikon åter,"
 Vägen ej hittar du dit, — eller hvad skulle du der?
 Om du än räknar på fingrarne hop elegiska verser,
 Muserna tjusar du ej, icke en Naso du blir!
 Naso? — Af näsa ju kommer det namn, *mali ominis*
tibi;
Långa näsan!! åt dig Muserna visa och fly! — —
 Har något nytt du tillreds, vi skola snart tacksamma
 vara,
 Flugan af smällan ej sviks; — ödet har "fogat så väl!"

18425.

100. **Bergvandringen.***Fragment.*

Jag hade uppnått femton år. — Redan tidigt fann den fromma fantasi, som lefver i sagornas och folksångernas underbara trollverld, i mitt hjerta ett troget återljud, och i det flämtande skenet af mången vinterbrasa, lekte sagans underfulla gestalter, vid de milda tonerna af sorgligt glada fornqväden. Hvarje stråle, som spelade i ett bortgömdt hörn af rummet, hälsade mig ur sitt halfdunkel med skepnader, som tycktes vinka till mig om ett lif, förkolnadt med fortidens mörknande aftonrodnad. I eldens sprakande låga hvälfde sig mäktiga andar, och i den döende blåa flamman sväfvade små gestalter, som glädtiga blickade på mig, och försvunno i det sista slocknande skimret.

"Ser du de vackra små, som hoppa der i elden?" frågade jag en åldrig sköterska, hvilken berättade sador för mig. — "Jo några," svarade hon småleende. — "Jag ser många, många, återtog jag, hvarföre ser du ej dem alla?" — "Du är ung fortfor hon, dig älska de ännu; men mig gamla hafva de, tyvärr, redan förgätit." — Jag förstod icke svaret; men det fäste sig i mitt minne. — "Hvarföre måste de bort, och hvarföre gråta de, när de försvinna?" frågade jag ytterligare. — "Der ingen värmande eld mera brinner, måste de fly, svarade hon, och de gråta, emedan de förutse, att en

så kall tid skall komma, att de ej mera få visa sig, och der de synas, ser dem ingen.”

Jag somnade helst vid gummans berättelser, och så snart jag tillyckt ögonen, stimmade samma små englar omkring mig, som jag förut alltid såg i eldslågorna; men flerfaldigt skönare, lifligare och af ett mångdubbladt antal. Jag dansade omkring med dem, de knöto blomster i mitt hår, och jag höjdes öfver jorden, i en alldeles ny och fremmande verld. Jag sväfvade så kring berg och dalar, vaggade mig i sköna blommor, som öfver allt framspirade, var sjelf en blomma, smektes af fjärilar, bytte gestalt med dem och lekte ystert med dessa anförvandter. Då jag begärte att få följa med de små ned i elden, för att visa min mor och mina vänner huru lycklig jag var, svarade de mig: ”dit kan du ej komma; de se dig icke, och blott när du sitter för elden, slippa vi dit.”

Så förflöto åren. Den gamla sköterskan dog; jag glömde henne och sagorna, och de små englarne voro alldeles försvunna. Men jag var snart kommen till den ålder, då jag på egen hand fick vandra omkring skogar och berg. Blommor och källor förnöjde mig framför allt, och vid dem bortlekte jag många timmar. Jag satt så en frisk vårdag vid randen af en källa; minnet af de gamla sagorna vaknade hos mig, och i ett ögonblick voro alla de fordna englaväsendena omkring mig. Vänligt hälsade de mig åter, och förtjust fann jag mig ånyo i min barndoms glada sällskap. Den nedgående solen öfverraskade mig här, och med hennes sista strålar försvunno de små, vinkande

mig att återvända; men med blickar, som talade om ett nytt möte. Ett sällsamt uttryck, hvilket öfverraskade alla vid min hemkomst, hade spridt sig öfver mitt ansigte, och jag bestormades med frågor häröfver, samt öfver min långa utevaro. Jag föregaf en tröttande irrvandring bland bergen; men längtade otåligt till följande dagen, för att infinna mig hos de små i skogen och vid källorna.

Då jag somnat besökte mig alla mina blomsterbekanta. En af dem varnade mig att ej omtala för de äldre, det jag återfunnit mina barndoms vänner, emedan jag då ånyo måste glömma dem; hvarefter hon gaf mig en skön, silfverhvit blomma, omkring hvilken en skimrande strålkranz lekte med skiftande och vexlande färgor. Det var, som om hon helt lätt hade insmygt den i mitt hjerta, och jag hörde henne yttra: ”denna blomma heter *Oskuldens Fantasi*; skenet som omgifver den, är den *Fromma, barnsliga Tron*. Förvara denna troget i ditt bröst, och framvisa den blott då, när en annan kan uppte för dig en dylik; ty ännu gifva vi den åt några, men många erhålla den icke.” — Jag skydde sedan mer än förut att omtala mina vandringar i skogen.

Med hvar dag syntes mig allting der antaga ett vänligare utseende, och naturen blifva skönare och underfullare. Så snart jag inträdde i någon skogspark, göt sig ett mildt doft öfver nejden, ur alla källor och bäckar uppstodo små hvita englar, och blomsterkransar smyckade träd och buskar. I blommornas kalkar sutto små andar, som med silfverflöjter spridde ett

stilla väljud omkring sig, och elfvor samt skogsfruar stimmade yrande och smekande emot mig. På detta sätt lekte jag kring glada fält, i prasslande löfskog och på leende ängar; men för de höga, åldriga bergen kände jag alltid en inre bäfvan, och en oöfvervinnelig fruktan för dem dref mig från deras grannskap. Ofta hade de små vinkat mig ditåt; men klippan stod der så gammal och mulen, dess bistra utseende skrämde mig tillbaka, de sånger dem jag trodde mig förnimma ur dess inre, grepo mitt sinne med dödsfulla händer, och med en spöklik ängslan flydde jag till gladare trakter och mina blommor.

Sålunda hade jag blifvit femton år. — En dag då jag åter företog mina vandringar, ledde mig min väg förbi en hydda, der jag, genom den öppna dörren, hörde en åldrig qvinna berätta sagor för några barn. Det gälde ett i närheten beläget skrofligt berg, af ett besynnerligt yttre, hvilket alltid tyckts med talande, ehuru sällsamma blickar, kalla mig till sig. Hon förtäljde: att en gammal man, som fordom färdats der förbi, hört underfulla röster inbjuda honom att skåda jordens hemlighetsfulla hjerta, och de dolda, men herrliga ting, som bebo dess barm och utgöra styrkan i dess bröst. Gubben hade, i förlitan på sin fromma vandel, följt anmaningen. Då öppnade sig berget, han inträdde och såg mycket, hvarom han sedan alltid talade med förtjusning; men hvarföre man äfven ifrån denna tid ansåg honom litet förvirrad, ehuru han för öfrigt i sitt lefverne uppförde sig med godt förstånd. — ”Jag tror, tillade den fromma berättar-

skan, att gubben icke umgicks med någon osanning eller flärd; ty det finnes i naturen mycket oförklarligt, och hvilket någongång uppenbarar sig för fromma sinnen. Der framstår ännu mycket, som människans sinnen icke förmå uppfatta, och då de tro sig förstå allt, begripa de icke det aldra enklaste af naturens verkningar! Ty hvad jag dagligen ser för mina ögon, har jag derföre icke alltid begripit!"

Djupt inträngde hos mig dessa ord. Jag beslöt att uppsöka skogen, berget och de små, samt att utan fruktan följa dem, om de vinkade mig inåt den dystra klyftan. Då jag inträdde i den välbekanta skogslunden, syntes allt der hafva fått ett nytt lif. Grönskan var friskare, blommorna blickade med lågande ögon emot mig, och spridde en föryngrad vällukt, lik ett hyllningsoffer åt en segrare. Ett välljud tonade öfver nejden, tusende skimrande fjärilar stimmade omkring, och bröto, emot glansen af sina mångskiftande vingar, solens strålar i de underbaraste och rikaste färgor. Mina små vänner svärmade ystra af glädje emot mig. — De vinkade mig; jag följde. Då jag inträdde i den mörka skogen, trodde jag mig höra de brusande grundtonerna ur naturens hjerta, sammanstämma med vår jords mångfaldiga krafter och väsenden. Jag var underbart till mods. Det var som hade en röst kallat mig att skåda lösningen af alla skapelsens gåtor. Sällsamma, men vänliga skepnader blickade upp utur jorden, och en smidig, högväxt qvinnogestalt, kom sväfvande emot mig. Ur det varma, ljusblå ögat lyste ett mildt sken, och en strålande krans omgaf det guld-

gula, i fria lockar nedhängande håret. Vid bröstet bar hon en skär, ljusröd blomma, ur hvilken ett vexlande ljud oupphörligen strömmade, likt tonerna af en sakta fläktad eolsharpa. Långsamt skred hon emot mig. — ”Jag är fantasiens gudinna, sade hon, och dem som bibehållit henne i sin rena oskulds glans, belönar jag med en oförgänglig segerkrona.” — Härvid tog hon den strålande kransen af sitt hufvud, och sänkte den på min hjessa. Med fördubbladt välljud instämde hela naturen i en jublande sång, och i de svallande tonerna sväfvade den väna gestalten framför mig emot berget.

Redan befann jag mig invid klippväggen: den hade fått ett vänligare uttryck. Framför den stannade min följeslagerska, och med blomman, som hon burit vid sitt bröst, slog hon sakta emot berget, under det hon högtidligt uttalade dessa ord:

Vakna, vakna
Gamle ande,
Jordens förste!
Fantasiens manar.
Låt upp din gamla,
Dolda boning!
Låt upp ditt mörka,
Hemliga hjerta!
Låt oss skåda
Dina under,
Eviga, dolda!
Vakna, vakna

Gamle ande,
Jordens förste!

Berget öppnade sig, vi inträdde i ett mörkt hvalf,
som nu upplystes af den blomma min följeslagerska
bar på sitt bröst, emot hvilken på alla sidor, lik en
stjernbeströdd himmel, skimrade otaliga ädla stenar och
metaller, och med förundrande ögon skådade ned på
de ovanliga gästerna. — Ett brusande dån mötte oss,
och ur ett aflägsset dunkel hörde jag orden:

I jordens hjerta
Andarne bo,
Krafterna gro!
Ej glädje, ej smärta
Störa vår ro! —
I evige cirklar
Med hväsande ljud,
På urmagtens bud,
Hjulen hvälfva,
Massorna skälfva!
Strömmen drifver,
Sliter, rifver
Det utnötta, gamla!
Axlarne knaka,
Gnissla, braka! —
Skuggrikets magter,
Evigt unga, evigt gamla,
I mörka schakter
Nya ämnen släpa, samla!
Otaliga andar,

Stora, små,
 Ila, gå,
 Skrida, löpa,
 Hvälfva, tumla
 Om hvarann;
 Gjuta, stöpa
 Evigt nya,
 Evigt gamla,
 Former och ting!
 I en evig ring,
 Med evig vaxling,
 Löper och går
 Det som består
 Till verldars slut,
 In i evigheten!

Förundrad stannade jag vid denna hemska sång, då min ledsagarinna yttrade sig: "du hör bruset af tidens och urmagtens eviga ström; genom den arbeta alla de krafter som bo i jordens hjerta, och dansa alla dess former och ämnen. Den är lifvet och grunden till all rörelse i naturen. Häraf drivas alla dess pulsar, och den utgör hjertat och lifskraften till alla skapelsens under. Elementar-andarne, söka genom dessa sånger förklara dem; men emedan de sjelfva äro det förstväckta lifvet, så är deras sång förvirrad." — Hon stannade och lyssnade till ett besynnerligt ljud, som skallade emot oss ifrån alla sidor. — "Det är samma *Elementar-Andar*, fortsatte hon, hvilka der besjunga

sjunga det ursprungliga intet, och världens första gryning." Härvid hörde jag vexlande stämmor:

Den Förste.

Allting är natt,
 Mörker och tomhet! —
 Evighetens svarta ring,
 Utan gräns och utan mål,
 Är blott en punkt;
 Men evig, oändlig,
 Född af döden! —
 Död är lif;
 Allt lif är dödt! —
 Mörker och ljus
 Sammanmängde:
 Från evigheten ett,
 Änn ej åtskilde! —
 Blott Gud är!
 Nyss vi blefvo
 Väckte af hans
 Mäktige tanke! —

En Annan.

Det ljunder, det blixtrar! —
 Kring rymden hvälfver
 En stilla samklang,
 Och sakta skälfver
 Oändligheten.
 Ur gudoms själen
 Tanken utgår,

Och bjuder lifvet
 Nyfödt vakna!
 Och stjernor blixtra,
 Och solar ljunga
 Ur mörkret fram.
 En strålig krans
 Af solar och stjernor
 Fläta i dans
 En gloria
 Af evig prakt,
 Kring fadrens hjessa.
 Och verldarne vakna
 Ur stoftet upp,
 Sitt klara öga
 Mot himlen höga
 De strålande hvälfva. —
 Och toner skälfva
 I rymden blå,
 Och sakta anslå
 Ett återljud,
 Mot nyfödda verldars
 Grönskande drägt.

Då födas blommor
 Af gudomens eko!
 Från läppen smyger
 En stilla fläkt,
 Ur blommans kalk
 En vällukt doftar,
 Hvars balsam flyger,

Som en blomster-symfoni,
Upp till himlen.

En Tredje.

Änn sväfva
Och bäfva,
Utan hvila och rast,
Med ilande hast,
I rymden blå,
Vi glittrande små!
Hvar få vi bo?
Hvar finna vi ro?
Hör! — Allmagten bjuder!
Dess stämman ljuder
Till mitt bröst!
Hör du dess röst?

"Ni små

"I det rymdlösa blå!

"Allmagtens eviga,

"Lekande tanke

"Allting omfattar,

"Den genomtränger

"Lefvande, liflöst.

"I stenar och växter

"I träd och i blommor,

"Strömmar och källor,

"I berg och i dalar

"Skolen J bo.

"Gudomens magt

"Och dess dolda under

"Stilla förklara,

"Och i döda naturen

"Lifvet nära,

"Är edert värf,

"J gudomens tankar

"Spridda kring verlden!" —

Flera.

Hören oss alla

Jordrikets söner,

Allmaktens gåtor vi er förklara!

Lyssnen J alla!

Brännande hjertats

Längtande frågor blott vi besvara!

Gudomens eviga

Barn vi äro!

Födda vi blefvo då himlen ej var,

Då solar och stjernor

Åt ofödda verldar

Ännu ej delade nätter och dar.

Spridde vi blefvo

Ut öfverallt

Jordrikets under mäktigt att tala.

Vise oss fråga,

Dem vi besvara,

Och deras längtan blott vi hugsvala.

I vindarnes ljud,

Bäckarnes sorl,

Blommornas dofter och skogarnes susning,

Sakta vi hviska

Verldarnes språk,
 Gudomens under tyda med tjusning.
 Himmelens tanke
 Lefver i allt,
 Hvälfver i rymdens oändliga vågor;
 Blixtrar i elden,
 Skimrar i blomman,
 Flammar i solens brännande lågor.
 Gudomens tankar
 Tonerna ljuda,
 Blommorna dofta och vindarne susa;
 Brinna i ögat,
 Sucka i bröstet
 Och i de klappande pulsarne brusa. — —
 Gåtor vi lösa,
 Få oss förstå,
 Andakt och konst det dolda bebåda.
 Aningen frågar,
 Längtan besvarar,
 Hoppet och tron det eviga skåda!

Så sjunga vi andar, så sjunga vi små,
 De fromma och visa oss endast förstå!
 Kom lyss till vår lära, kom lyss till vår röst,
 Och väck så ditt sinne i dyrkande bröst!
 I rymden vi hvälfva,
 Och ystre vi skälfva!
 Likt blixternes strålar eldiga ljunga;
 Och gerna vi sjunga
 Den evige sång,
 Om verldarnes gång! — —

En lätt rysning, med ett eget, besynnerligt välbehag, häfvade genom min kropp, då desse stannade. Vi fortsatte vår vandring. — På ena sidan blickade en omätlig svart håla, med sitt blinda öga, emot oss, och ur dess djup hördes dofva och långsamma slag, likt pendelns af ett ofantligt ur. Förundrande såg jag på min ledsagerska, hvilken sade mig: ”det är tidens gamla ur, och i denna håla bo alla dess ännu ofödde, otalige söner. Det utvisar loppet af tidens ström, och hvarje pulsslag i det menckliga hjertat, betecknas med slagen af dess pendel. Då dessa upphöra, då har i samma ögonblick strömmen stelnat, och det stora krafthjul som drifver allt, har stannat i sin brusande fart, och en tom susning, såsom vid ett hämmadt vattenverk, går genom verldarne, utan återljud och genskall. De underbara magter i jordens inre förkolna, dess hjerta isas och alla vårdande och verkande andar sjunga en sorglig afskedssång. Jordens stolta och sköna prydnad förvissnar, bergen falla tillsamman och menniskan kallnar till en skön mumie ifrån de tider, då lifvets ande vakade öfver allt och dess kraft fröjdade sig i ett vexlande lif.” — En kyla genomilade mina lemmar, liksom tidens pendel redan haltade med osäkra slag, och mitt öra trodde sig höra det toma suset ifrån stelnade verldar.

”Du tyckes frukta någonting, och förundra dig huru allt detta uppkommit, sade min ledsagarinna; men vill du känna jordens ursprung, så hör mig. — Under alltings evighet, när det toma kaos ännu allsmägtigt herrskade från sin svarta, ihåliga thron, upp-

hof den evige Guden sitt öga, och verldsandar och atomer vaknade för hans blickar. Den som bebor det inre af denna jord, drog då med kraft de små otaliga massorna ikring sig och bygde de hårda urbergen. Hans själ är frost och hans rörelse en evig hvila, under en evig kamp; ty han sammanhåller det hela med magt. Sålunda bildade han denna sin mörka boning, samt ruade här med kylande vingar öfver sitt tomta rike, under det hans starka ande allt mer befästade hans stora borg. Massan tilltog, blef hård och kall, och dödens is spridde sig ifrån den mäktiges hjerta till alla delar af hans herradöme. Den evige såg det; han älskar lif och kärlek, och solen föddes att bekämpa dödens och köldens välde. En häftig strid uppstod. Den underjordiske anden skakade sina ofantliga vingar, så att de åldriga bergen knakade, och, för att befästa sitt rike, skapade han de hårda metallerna på ytan af det gamla urberget, för att emot dessa bräcka solens anfall. Jernet erhöll den bindande fastheten; silfvret och guldets glansen, för att återkasta solens strålar, och att förblinda henne med återskenet af sitt eget ljus. Derföre förblindas också ännu alla som söka dessa; men jernet ger fasthet och mod. — Dock, den gamles dagar voro redan räknade; han hade herrskat i årtusenden med ett dödande våld, men besegrades nu af ljusets allmagt. Hans borg försmälte, metallerna gånge ej skygd, och de gråa bergen blefvo veka i sina stela massor. Då anropade han den evige om nåd och miskund, och det blef honom föreskrifvit att utrymma hela jordytan för solens alstrande kärlek, samt

att inom sin borg underhålla de krafter du nu ser härstädes; hvaremot solen utfäste sig, att ej sträcka sitt ljus och sin värma i det inre af jordens dolda mörker. Hon förmälde sig till en evig trohet med vår jord och af deras kärlek väcktes blommor, träd och växter, och när den evige allmagten såg de nyföddes skönhet, blickade han vänligt ned på dem. Ur en högväxt solros reste sig då mannen, och skådade djerf emot sitt upphof. Rosen kyste en nära stående lilja, den evige smålog och qvinnans flammande ansigte höjde sig ur liljans kalk; gudomens eld lyste ur hennes ögon och speglas der ännu. — När den gamla jordanden såg allt detta, vredgades han öfver det nyfödda lifvet och sitt krossade välde, och skakade våldsamt sina svarta vingar. Detta var den första jordbäfning, och då vi ännu känna jordens massor skälfa, är det den mörka anden som vredgad slår med vingarne i sitt kalla rike. Kampen emellan solen och den gamle här nere fortfar ständigt, och kommer i all evighet icke att upphöra!”

Härvid afbröts samtalet af en hastigt uppflammande låga, hvilken ur det mörka hvalfvet häftigt brusade emot oss. Det var som om mörkret uti ett ögonblick hade fattat eld. Otaliga små andar, af mångfaldig skapnad, flögo ikring med eldkransar om hufvudet och i händerna. De stormade och hvälfde om hvarandra uti yrande hvimmel, och kastade jublande sina glödande ringar, likt lätta bollar, till hvarannan, och syntes gläda sig med dem i förlustande lekar. Ur det orediga hvimlet hördes, under buller och skri, denna sång förvirrad bryta genom de hväsande eldarne:

Vi

Vi vilja ljus, vi vilja lif
 I mörka jorden,
 Sker det med kamp, sker det med kif!
 Ej sköta morden
 Hvem faller eller står,
 När stridens drake når
 Med hungrigt gap sitt rof! —

Vi hvälfva
 Och rasa,
 Eldarne skälfva,
 Och frasa
 Med smattrande lågor.
 I brännande vågor
 Vi yrande hasta,
 Och flammorna kasta,
 Som gyllene ringar,
 Med lekande händer.
 På blodröda vingar
 Vi jublande stimma.
 En hväsande strimma
 Vår eldstunga slingar
 Kring nattverldens länder.
 Vi bräcka och krossa
 Der eldarne blossa!
 I mäktiga flamman
 Vi finna vår gamman! — —

Till kamp, till kamp!
 Brinn andar och magter,

Brinn berg och schakter! —
 Till kamp, till kamp!
 Brinn himmel, brinn jord,
 Brinn söder, brinn nord! —
 Du svarte ande,
 Som dödande vakar;
 Du mörksens ande,
 Som vingarne skakar
 Med brusande dån,
 Brinn med nesa och hån! — — —
 Till kamp,
 J andar, till kamp! — — —

"Till kamp" skallade det doft inom jordens to-
 ma hjerta, likt genljudet efter störtade verldar, och
 en rysning fattade mitt bröst med kalla, isande hän-
 der. Då hörde jag ett våldsamt brus ifrån det svarta
 mörkret; jorden skakades i sina innersta grundvalar, och
 en röst röt ihålig och roslande ur djupet:

Ho stör mitt rike?
 Ho stör min magt?
 Jag vill mörker,
 Vill död!
 J andar små,
 Otalige, irrande,
 Jag vill natt,
 Jag vill död!
 Död i mitt rike!
 Vike, vike
 Den ej älskar

Mig och döden!

I mitt rike

Ensamt få råda

Mörkret och döden! — —

Ännu hemskare genljödo de skärande ropen: "mörkret och döden", hvilka den omätliga hålan, liksom ur deltagande hjerta och med ansträngd våldsamhet återdånade. — Men eldarne blossade med buller och brak, och deras flammor spridde sig vildt omkring. Då hörde jag ur det svarta djupet ett brusande, såsom af en nattlig orkan, och med våldsamma slag af ofantliga vingar rusade stormilen förbi oss. Jorden skälfde och i ett ögonblick försvunno, under qvidande jämmer, de stormande andarne, och en tyst dofhhet herrskade öfverallt. Döden satt åter på sin mägtiga thron.

Häftigt uppskakad vände jag mig frågande till min ledsagarinna. Hon svarade: "elementar-andarne, som här arbeta i naturens hjerta och underhålla dess krafter, ledsna ofta vid mörkret och trälldomen, och uppresa sig emot den gamle, styrande jordanden. De vilja lif och ljus, och förena sig derföre, otalige till antal, emot honom, samt locka elden ur materiens inre, der den öfverallt är slumrande dold; — och nu uppstår en vild kamp. Andarne slunga lågorna omkring sig; men det öfver djupet ruande väsendet vill blott mörker och död. Med de våldsamma slagen af sina omätliga vingar fördrifver han dem då ur sitt rike, och desse spränga sig öppningar genom jordens fasta massa, samt öfverhölja den med förhärjande lava strömmar."

Glad lemnade jag dessa ställen, der en hemsk förvåning nedtryckte sinnet, och inträdde under ett präktigt hvalf, hvilket på alla sidor glimrade emot oss med en, ehuru dunkel, dock herrlig glans. Det afskildes ifrån den öfriga tomhetens svarta rike genom en glindrande ljus-väfnad, hvilken, lik ett silfverskir, utgjorde en förlåt emellan jordhållans natt och detta hvalfvets spirande dagskimmer. I midten af den stolta tempelbågen reste sig ett guldträd, med åt höjden sträfvande grenar, och i dess krona brann en sakta låga. I vågorna af den svallande elden gungade en blomster-char af liljor och rosor; små keruber sutto kring dess kant och utbredde deröfver himmelsblå segel och vimplar. Uppå en späd myrthen stängel midti charen satt en liten sällsam fogel, som med himmelska toner, i smältande anslag, talade ett mildt, men djupt språk till den åhörandes hjerta. Hvarje ton spred en gyllene flamma kring rymden, och slocknade uti otaliga stjernor. Hvalfvet svarade med ett melodiskt återljud, och der stjernorna nådde det af guld och ädla stenar glindrande golfvet, der uppspirade sköna engla gestalter, präktiga blomsterfält eller djerfva naturbilder. Allt var här välljud, sång och förtjusning, och sjelfva de kalla massorna tycktes erhålla lif och rörelse.

”Den eviges kärlek, sade min följeslagerska, har här i brutna, men herrliga fragmenter framställt, hvad den yttre verlden erbjuder i fulländad, harmonisk skönhet, och äfven i jordens mörker sprider *Kärleken* och *Konsten* ett dunkelt ljus, ehuru de här utgöra mera sinnbilder än fullbragta skapelser. Men derföre äro de

äfven ställda vid öfvergången, till den yttre naturen, samt verka uppå densamma i sin mon, genom det samband de hafva med källor och sjöar, hvilkas gåtlika lif någongång torde för dig blifva uppenbaradt."

Omgifven liksom af magiska trollnät, hvilkas väfnad hade insvept mig uti en ljuf sanslöshet, följde jag utan klart medvetande i spåren af min ledsagarinna, och befann mig åter utom det dystra berget. Då stannade hon, tecknade med den blomma hon bar i handen, några figurer i luften, och en stor, praktfull lilja höjde sig ur jorden. Hon uppsteg i dess krona, och blomman sväfvade med stolthet emot skyarne. Tillbedjande nedsjönk jag, och slöt lugn och försonad den underbara vandringen.

Stjerneqvällen.

Fragment *).

Det var en af vår nords lugna och högtidliga mänskens aftnar, då jorden synes fira sin fromma och stilla andakt, och då månans ljus, likt ett gudoms öga, sprider sitt helgonsken inom naturens stora tempelhalv. Försänkt i tysta betraktelser satt jag på en klippa, bland åldriga tallar, som, under en djerf riktning, syntes med sina kronor vilja bada sig i molnen. En

*) Begge dessa fantasier, utgöra delar af ett ofulländadt större arbete.

sällsam susning gick öfver nejden; träden tycktes långsamt börja växa emot höjden, och ju skarpare jag åskådade dem, desto hastigare sköto de upp emot skyarne. I begrundande stillhet hade jag härvid hunnit midnatten. Då brusade det häftigt i de lummiga stammarne; jag hörde hviskande tal emellan dem och lifliga återsvar ifrån de höga molnen. Det ljud, som vore de uppfyllda med otaliga andar och väsenden, hvilka, med heliga sagor och sånger, tydde för mig hvad mitt längtande sinne länge sträfvat att veta. I spridda toner hörde jag småningom förtäljas, under omvexlande berättelse och sång:

”Då skaparen, vid alltings intet, skådade öfver det blinda kaos, och hans gudomsblick genomträngde den liflösa tomheten af ett omätligt ingenting, vaknade oräkneliga små andar till lifvet. Väckte ur mörkret hade de erhållit en mörk natur, och blefvo jord-elementer. Med ett *varde* tecknade den evige ett tretal, en blix genomfor verldarne, och ljusare andar sväfvade omkring honom. På en vink af skaparen skildes de uti *vatten-*, *luft-* och *eld-*väsenden. Af de första uppkommo sjöar och deras gudomligheter; de två sednare blefvo, såsom nära anförvandter, spridde öfverallt kring jorden och rymden. Med andaktsfull undergifvenhet bildade de en omätlig thronhimmel omkring den allsmäktige; luftandarne utgöra sjelfva pällen, och de lågande eldväsendena församla sig der såsom dyrbara demanter och prydnader. Detta är hvad man kallar den blåa, *stjernbeströdda* himmelen. — Om dagen, då den evige blickar huld öfver sin sköna verld, tråda dessa undan; blott en stor offerkor af otaliga eldväsenden sjunga ju-

blande hans lof, och denna andegrupp är det vi kalla *Solen*. Men skaparen återförsjunker inom sin egen gudom, och nu hafva vi *Natt*. Det stora himlatemplet uppspannes ånyo, och de tillbedjandes vördnad är en högtidlig tystnad, hvilken alla djur, vindar och väsenden frukta att afbryta. Så ingår nattens stillhet, och den allsmäktiges vårdande ljus flämtar heligt ur den blanka *Månan*, helgedomen för hans gudoms betraktelser."

De berättande tystnade, och jag hörde följande sång:

"När gudar hvila, himlens andar vaka,
Och öfver fästet spanna stjernepällen,
Och mäta nattens dunkla andetimma;
Ur grafven vinkar Döden då sin maka,
Att vexla kalla kyssar uti qvällen,
Bortgömda inom mörkrets skumma dimma.
Der språka de om verdens sena öden;
Ty mächtig i naturen är ock döden!"

"Om tingens lifsslut deras samtal ljuder,
Med undergång de lifvet frusne hota,
Och fläta lystne dödens valmo-kransar.
Död och förstelning deras välde bjuder,
Mot glädjens unga fröjd de kalle knota,
Och älska blött de vilda midnatts-dansar.
Med blåa färgor nattens lampor brinna,
I svafvel-flamman all sin lust de finna."

"Men flydda äro icke himlens magter!
De vaka huldt vid höga himlaranden,
Och skåda vårdande kring verdens riken,

Till jordens hjerta och dess dolda schakter.
 När döden ströfvar kring de tysta landen,
 Och tror hvar gudamagt är fjerran viken,
 Då följa de hans spår i nattens dimma,
 Och skydda verldarne i hvilans timma.”

”Från nattliga thronen
 Gudomen skådar,
 Och vakar med skyddande öga.
 Och för dess blickar
 Ljuset uppväckes,
 Morgonrodnaden skimrar. — —
 Och dödarne skälfva
 För vaknande dagen,
 Flykta och ila
 Till mörka hemmet,
 Skumma grafven,
 Jordens hjerta!
 Der rua de,
 Der hvila de,
 I nattlig skymning,
 På svarta throner. — —
 När natten nalkas
 Vakna de åter;
 Rusa ut att pröfva sin magt;
 Men jagas tillbaka
 Af ljusnande dagen.”

Så ljud sången till mitt öra, och ande-samtalet
 fortfor:

”Då

”Då den Evige återträder på sin verldsthron, och med ett fröjdande jubel hälsas af alla skapelsens magter och herradömen, utgör den gyllene *Morgonrodnaden* återskenet af hans milda bifall. Men när han återvänder till sitt nattliga tempel, då skickar han en huld afskedsblick kring rymden, hvilken vemodigt återflammar i *Aftonrodnadens* rödfärgade strålar. Derföre afspeglar oss den förra ett nyvaknadt lif och en nyfödd glädje, då endast hoppets skummare dager lyser anande ifrån den sednare.”

”Molnen äro flyktiga skapelser af gudomens blixtrande tankar; hvarföre ock deras lif är så irrande och ostadigt. Men andarne i luften bebo dem, och dessa bilda molnens olika former och utseende. Och emedan de förre äro eviga gudoms-tankar, kunna de, förutvetande himmelens vilja och beslut, i luftbilder uppenbara människors kommande öden.”

Härvid afbröts åter uppenbarelsen af följande sång, den de i molnen hvälfvande andarne glade och liflige anstämde:

”På molnen vi sväfva,
 Och lustigt vi väfva
 Vår lefnad,
 När dagarne komma,
 När luftrosor blomma! — —
 Vår trefnad
 I höjden vi finna,
 Der himlen vi hinna;

Och anden ej fången
 I jordiska banden,
 Till glittrande landen
 I klingande sången
 Kring rymderna ilar.
 Dess längtan ej hvilar;
 Hon bränner
 Hans glödande hjerta,
 Och glädje och smärta
 Han känner! — —
 Att verldarne skåda,
 Och varnande båda
 De öden,
 Som Nornan har skrifvit,
 Med färg utaf döden,
 Med färg utaf lifvet,
 Det blef honom gifvet!

Härvid afstادنade sången, och luftens väsenden
fortforo:

”Så leka och stimma vi kring luft och rymd,
 lofsjunga den Evige, beprisa hans kärlek och allmagt,
 samt fröjda oss öfver lifvet och dess friska ungdoms-
 lust. Och när våra anförvandter i vattnet höra vår
 jublande glädje, då höja de sig öfver den gungande
 vågen, och instämma med sina melodiska harposlag.
 Nu församla vi oss, efter tonernas kallelser, i harmo-
 niska kretsar, och lyssnande bilda vi öfver himlahvalf-
 vet den praktfulla *Regnbågen*. Vi besvara med dess

färgskiftningar anklagen af harmoniens sjuttonade strängspjel. — Sålunda födas färgorna, med hvilka jordens barn drifva så många underbara lekar. Och när den gudelivvade konstnären med fromhet och andakt nedkallar sina i himlens dunkel dolda idealer, då nedsväfva dessa till den trogne, och vi följa dem; och inför hans häpnade syn ordna vi oss efter hans gudoms ingifvelser. Och då vi funnit någon som älskar oss, strömma vi från den strålände duken emot honom; vi omgifva honom med färgornas hänförande spel, lossa hans själ ur stoftets bojur, och flyga med den till höjden och gudarne, för att der åse all salighets herrlighet. Men själen är ännu ej dertill nog renad; hon måste åter till sin jordiska boning och den andaktsfulla åskådaren vaknar ur sin betraktande dröm med stilla tårar, saknande det gudomslif som nyss förtjuste honom.”

”Men vi älska äfven *blommorna* och bebo dem. — Då jorden föddes, hvälfde den fram i ungdom och grönska; men blomster funnos ännu icke. Den Evige såg med välbehag emot det unga lifvet, och rodnande blomknoppar blixtrade fram öfver allt. Öfverraskade af denna sällsamma fågring, störtade vi ned att kyssa de friska purpurmunnarne, och nu uppslogo blommorna sina flammande ögon. En hvar af oss bebodde sedan den vän han kysst till lifvet, och bildade färgen i dess blickar. — *Rosen* lifvades utaf de mäktigaste ibland oss, och förhäfver sig derföre änn öfver sin rikedom och prakt. — En af luftandarne, som älskade en vattenände, och hoppades att vid jordytan oftare

träffa den hulda, sänkte sig ned och kysste en sörjande blomknopp. Då vaknade *Förgät-mig Ej* ur sitt vemodiga slummer, och skådade, längtande böjd emot jorden, efter den saknade, i det hon med tåradt öga blickade mot himlen, och önskade att dit få återsväfva vid den vänas sida. — En enkel stängel var länge glömd af de himmelska gästerna. De frommaste och mildaste nedstego, och nu öppnade *Liljan* sitt hvita öga, och speglar ännu himmelens renhet och oskuld. — Men i blommorna ställa vi möte med våra anförvandter vattenandarne, och blicka dervid glade ur den leende kronan. Der sjunga vi hymner till den Eviges förherrligande, och vårt lof sväfvar i vällukt och doftande toner emot höjden. Då vi återgå till vårt fädernesland, vissna blommorna och luta sörjande sina hufvuden mot jorden, för att hemta tröst af sina gäster ur vattnets riken.”

”När den Evige hade ur stoftet väckt människan, hvilken ännu liflös hvilade inför honom, förtjustes han öfver detta mästerverk, och hans ögon fylles af glädjetårar. Tvenne träffade människans slutna ögonlock; lifvet tändes hos henne, och ögat blickade lågande emot höjden. ”Dessa utgöra skapelsens herrligaste blommor,” utropade vi alla, och störtade ned till jorden. Tåflande ville alla kyssa de nyfödda blomstren, och gifva dem våra färgor. Då sade den Evige: ”mitt öga är himmelens återsken, och i det sköna qvinnoögat skall den himmelsblå troheten stråla emot den brinnande älskaren.”

Så ljöd uppenbarelsen från luftens och eldens gienier. Jag omgöts af en himmelsk vällust; men väck-

tes derur hastigt af häftiga blixтар och åskslag. Jag skådade spejande emot höjden, då en röst ljöd till mig: "de eld- och luft-väsanden, som ej tjena vid den Evi- ges thron, fördrifva tiden med skämt och lekar. De sammanfläta små lysande blommor af eldstrålar, och med jublande fröjd kasta de sina lågande kransar kring rymden. Detta gifva jordrikets barn namn af *Blixтар*, och deras glädjerop kalla de *Thordön*. Men de hafva aldrig hört de himmelska andarnes milda fröjdejubel, utan blott de affallnes skrånande och bullrande skri, hvilka, för den fruktande och stumma verlden, härmande återskråla sina, i höjden boende, renare bröders glädje. — De affallne vatten-andarne, som af öfvermod sträfvat emot höjden, förskräckas af de himmelska eldarne, och nedstörta i brusande och härjande *Störtskurar*. Det milda och uppfriskande *Regnet* uppkommer, då de blida vattenandarne slutat sina lekar i rymden, samt återvända till sina boningar uppå jorden."

En djup tystnad rådde nu öfverallt. Hela naturen syntes lyssna, under en stilla väntan öfver uppenbarelsens fortgång. Då hördes ett häftigt susande uti höjden, och jag förnam denna sång:

"Verldarne hvila,
 Stormarne ila! —
 Vingarne frasa,
 Andarne rasa;
 Döden bjuder,
 Till kamp det ljuder! —

Med buller och gny
 De osällas andar,
 Hasta och fly,
 Falla våldsamt an,
 Störta mot hvaran! — —
 Alla strida,
 Rasa, kämpa.
 Ve och qvida
 Luften gnisslar;
 Stormen tjuter,
 Hviner, hvisslar!
 Ho kan dämpa
 Mördande våldet!
 Ho bekämpa
 Osälla andar? — —

Den eviges alltförbarmande öga,
 Då det lysande strålar på himmelen höga!"

Solen sken klar och skär emellan molnen, och naturen var åter tyst och lugnad. — Då hörde jag: "de osällas andar äro förviste till det toma intet. De dväljas der i mörker och rua på toma, ihåliga vingar, med hvilka de förgäfves arbeta sig ur sitt fängelse. Men hatet och ilskan bebo ännu deras svarta hjerta; de afsky och förfölja hvarandra inbördes med outsläcklig bitterhet. Under detta raseri lyckas det stundom några af dem, att bryta fram ur sin förvisning. Ursinnige jaga de då hvarannan, och häraf uppkomma *Stormar*. Dessa förstöra ock derföre allt

hvad som möter dem; ty död och förödelse är de osällas glädje och gamman. När den Evige höjer sitt strålande öga, fly de åter till sitt svarta hem, och fästet ljusnar inför solens lifvande blickar."

Härvid tystnade rösten, och jag uttalade frågande:

Vilda andar häfva stormar,
 Bryta, skölfa och föröda;
 Vindarne uppfriska världen,
 Och när dufna jorden domnar,
 När dess ungdoms styrka slumrar,
 Lif de ge på nytt åt tingen.
 Tyd mig denna dunkla gåta!

Då svarade rösten utur höjden: "mägtige hjeltars andar bo i luften ibland oss. När jordens krafter domna, flyga de ut att åter uppfriska det kolnade lifvet. Detta kallas af eder *Vindar*; och ju mächtigare anden är desto starkare är hastigheten af hans lopp, och desto större hans väckande förmåga. Men när dagen mörknat och vi upptändt himmelens nattliga ljus, då församlas hjelteandarne i ett storsinnadt och lustigt samqväm, der de språka om fordna kämpadater; och nu lyser ett skimrande *Norrsken* för de åskådande verldarne. — De mächtigaste af dessa väsenden hafva erhållit sin egen boning, hvarmed de omsväfva rymden, för att vaka öfver allt. Dessa strålande palatser kallas af jordens bebyggare *Kometer*, och himmelens andar följa dem tjenande i långa, ljusa rader. De båda krig och örlig; emedan stridslust och mandom af

dem ingjutes hos de dufnade folken. — Då den Evige beslutit utmärkte mäns födelse, samlas alla himlens magter och herradömen kring verldsthronen; från den Allsmågtiges öga flammor ett skimrande ljus emot jorden, och i ett *Stjernfall* intager gudomsgnistan sin plats ibland de dödlige." —

En blixtnar nu ilande genom rymden; allt blef åter tyst och stilla. Uppenbarelserna var slutad.

1818.

Eftertal.

Sällan har en författare styrka att förstöra uttrycket af sina ungdoms fantasier, bilder ifrån en tid då äfven han trodde sig kunna intränga i konstens helgedomar; det vore att sjelfmörda sina gladaste minnen och sina fordom skönaste förhoppningar. Men med någon grad af besinning faller han icke lätt i våra dagars osed, att öka massan af den poetiska vattenflod, hvarmed så många försökare öfversvämma den kära allmänheten. En medelväg återstår härvid: den, att göra ett strängt urval af sina ungdomliga lekar, och uti ett inskränkt antal exemplar genom tryckprässen förvara dem för vänner, med hvilka man i rastlös täflan och oförstäldt deltagande tillbragt lifvets skönaste stunder, egnade åt konsten och ynglingens alltid morgonfriska idealer.

Förf. har handlat efter denna grundsats. Endast högst få exemplar äro aftryckte, bestämde för dem, som ännu glädjas af samma minnen som han. Den utsatte numreringen utvisar ordnings-följden för tillkomsten af hvarje stycke, och torde tillika vittna, huru sträng förf. sökt vara emot den diktande faderskänslan, samt att han vid utgalrandet icke förfarit med klemmande hand.

4. 25. (fr. Sv. Poetisk Häft. D. 2. p. 685.)

INNEHÅLL.

	sid.
Promemoria till mina Vänner	iii.
1. Lifvets Svärmeri	1.
8. Hoppet	2.
19. Kärleksguden. Efter <i>Anakreon</i>	3.
42. Den första Maj	51.
a 43. Hoppets Ö	6.
51. Aftonen	9.
52. Mötet	11.
54. Vid en Smälthytta	13.
u 56. Kettil Okristen	17.
a 58. Rosen och Liljan	23.
69. Morgonen på Hafsstranden	27.
70. Häxan	30.
71. Forsen	36.
a 74. Amor i Norden	40.
77. Spegeln	43.
78. Molnen	46.
80. Till Liljan	51.
81. Friskt Mod	54.
82. Nordan Fjell	55.
90. Naturtonerna	59.
95. Hälsning från Fjerran	64.
115. Sång	66.
123. Konung Hakes Dödssång	68.
130. Morgondaggen	74.
150. Med ett Porträtt	76.
154. Blomman	78.
155. Kyssarne	80.
158. Vår och Maj	81.
166. Musernas Tacksägelse till Fastlags- Qvädaren	83.
100. Bergvandringen och	89.
Stjerneqvällen	109.
Eftertal	121.

